

ANDENS LAG

TILL
DEN HARMAGEDDONISKA FÖRSAMLINGEN
av
N.P. Wetterlund

Språkligt moderniserad – PRELIMINÄR VERSION

Innehållsförteckning:

FÖRSTA KAPITLET

Keruberna	1
FÖRSTA DELEN	
Kerubernas utseende och allmänna betydelse	1
ANDRA DELEN	
Kerubernas födelse	4
TREDJE DELEN	
Kerubernas lov under kristallfästet	5
FJÄRDE DELEN	
Keruberna på nytestamentlig grund	7
I. De nya synerna	8
1. De 24 äldste	8
2. De 7 facklorna.....	10
3. Kristallhavet.....	13
II. Förändringarna i kerubsynen.....	15
FEMTE DELEN	
Kerubernas utrustning	16
I. Den evangeliska tronen med det evangeliska riket	16
II. Det evangeliska kristalltemplet	18
III. De evangeliska vingarna	20
IV. De evangeliska ansiktena.....	20
1. Det evangeliska människoansiktet.....	21
2. Det evangeliska lejonansiktet	21
3. Det evangeliska tjuransiktet.....	21
4. Det evngeliska örnansiktet.....	22
V. De evangeliska ögonen	24
VI. De evangeliska händerna	25
VII. Det evangeliska hjulet	27
SJÄTTE DELEN	
Det kerubiska ansvaret	30
1. Hedningens ansvar	30
2. Judens ansvar	33
3. Den kristnes ansvar	33

FÖRSTA KAPITLET

Keruberna

Därefter såg jag, och se: en dörr stod öppen i himlen. Och rösten som jag först hade hört tala till mig som en basun sade: "Kom hit upp, så ska jag visa dig vad som måste ske efter detta."

Genast var jag i Anden. Och se, en tron stod i himlen, och någon satt på tronen. Och han som satt där liknade en ädelsten, som jaspis och karneol, och runt omkring tronen fanns en regnbåge som liknade smaragd. Runt omkring tronen stod tjugofyra troner, och på tronerna satt tjugofyra äldste klädda i vita kläder och med kronor av guld på huvudet.

Och från tronen kom blixtar och dån och åska, och framför tronen brann sju facklor som är Guds sju andar. Framför tronen låg liksom ett hav av glas, som av kristall. Mitt för tronen och runt omkring den stod fyra varelser som hade fullt med ögon framtill och baktill. Den första varelsen liknade ett lejon, den andra en ung tjur, den tredje hade ett ansikte som en människa och den fjärde liknade en flygande örn. Var och en av de fyra varelserna hade sex vingar och fullt med ögon runt om och på insidan. Dag och natt säger de utan uppehåll: "Helig, helig, helig är Herren Gud Allsmäktig, han som var och som är och som kommer."

Och när varelserna prisar och ärar och tackar honom som sitter på tronen och som lever i evigheters evighet, då faller de tjugofyra äldste ner inför honom som sitter på tronen och tillber honom som lever i evigheters evighet. De lägger ner sina kronor inför tronen och säger: "Värdig är du, vår Herre och Gud, att ta emot lov och ära och makt, för du har skapat allt. Genom din vilja kom det till och blev skapat."

(Upp 4)

Johannes såg alltså "fyra varelser". Och på dem läggs, som vi ser, den största vikten närmast honom som sitter på tronen.

Och dessa varelser liknade lejon, tjur, människa och örn. De omtalas också på andra ställen i skriften. Och de benämns vanligen keruber. — Låt oss betrakta dem från följande synpunkter, som vi kallar sex delar:

FÖRSTA DELEN

Kerubernas utseende och allmänna betydelse

Det gamla testamentet förutsattes överallt i det nya testamentet. I det förra har det senare sina rötter. Detta gäller även profetian. Uppenbarelseboken växer upp ur "profeterna". Hon kan inte förstås utan dem. — Vi uppsöker alltså rotprofetian till vår text. Hon står i Hesekiels första och tionde kapitel.

I det första kapitlet omtalas den stora och härliga synen vid floden Kebar. Denna syn är den mest omfattande och lärorikaste

uppenbarelsen i hela det gamla testamentet. Och vår mening är inte att ge någon uttömmande förklaring över den. Ty hennes djup, höjd och vidd är oändliga. Vi kan bara göra några små antydningar här och där till praktisk användning i livet. Hon innehåller nämligen för oss tillgängliga sanningar av djupt och mäktigt allvar. Och vi tror, att de bör mer allmänt beaktas än vad som är förhållandet.

Profeten såg en stormvind komma norrifrån, ett stort moln med flammande eld, och det omgavs av ett sken. Och mitt i elden syntes något som liknade fyra levande varelser. De såg ut som människor. Deras ansikten liknade människoansikten, och alla fyra hade lejonansikten på högra sidan. På vänstra sidan hade alla fyra tjuransikten, och alla fyra hade örnansikten. (Hes 1:4–5, 10)

Och vart och ett hade vingar och människohänder under dem och var fulla med ögon runt omkring. Och ”ljudet av deras vingar var som brusat av stora vatten, som den Allsmäktiges röst, ett väldigt dån som dånat från en här.” (Hes 10:12; 1:24).

Och deras fötter liknade fötterna på en kalv. Och vid sidan av dem hade de var sitt hjul. Och hjulen liknade gnistrande krysolitsten. Och hjulringarna var höga och skrämmande (1:7, 15; 10:9; 1:18).

Och alla fyra varelserna liknade eldsglöd som brann likt facklor (1:13).

I det tionde kapitlet kallas de keruber. Och där sammanfattas de också till en enda varelse under namn av Keruben (10:2, 4; jfr 9:3). Ty i verkligheten är de enbart en varelse. Att det syns som fyra, beror på dess blixtnabba rörelser åt alla fyra sidorna, och av mänsklig brist på totalblick under ofullkomligheten (1 Kor 13:9).

Och över keruberna syntes något som liknade ett himlavalv, likt underbar kristall, utspänt över deras huvuden. Och ovanför valvet syntes en tron. Och på tronen satt en som såg ut som människa. — Det var Herren Gud den Allsmäktige, som är, som var och som kommer. Det är den Evige. — Och skenet syntes runt omkring som bågen i skyn en regnig dag. (Hes 1:22, 26; Upp 4:8; Hes 1:28).

Och när Hesekiel hade sett denna majestätiska syn, föll han ner på sitt ansikte. Men en himmelsk röst reste upp honom. — Han hade skådat Herrens härlighet (Hes 2:2; 1:28).

Vad betyder nu keruberna? De betyder skapelsen. Det säger oss vår text (Upp 4). Ty den handlar om Skaparen och det skapade. Det ser vi av den sista versen, som är skapelsens lovsång till honom som sitter på tronen.

Men de betecknar skapelsen med undantag av den orenhet och oordning som hon fått genom synden. Ty keruberna är fulla av heligt liv så att de brinner som facklor, och säger dag och natt ett trefalt heligt (jfr Jes 6:1–3). De är alltså ett troget uttryck för Herrens härlighet.

Keruberna är en bild av skapelsen på varje punkt i tiden, nämligen en bild av henne sådan hon bör vara men inte är.

I Hesekiels syn tronar Gud över henne, och hon står i rätt förhållande till honom under tronen. Så borde det vara just då på Hesekiels tid. Men så var det inte. Därav virveelden med utfarande blixtar (Hes 1:13), bilder av Guds vrede. Och därför uppfordrades profeten till straffpredikningar över Israel och hednafolken (Hes kap. 2–22).

Och även i Johannes syn sitter Gud på sin tron, och skapelsen tillber honom. Så borde det vara just då på Johannes tid. Men så var det inte. Därav ”blixtar, då och åska” från tronen (Upp 4:5), vilka tar sig gestalter i de domar över världen som framställs i det följande av Uppenbarelseboken. Och som utmynnar i Guds vredes sju yttersta plågor.

Keruberna är alltså skapelsens himmelska urbild och modell, efter vilken hon måste omgestaltas, om åskorna över henne ska tystna.

Och synen hos Johannes står alltjämt kvar under alla hans syner i denna bok. Alltjämt visande världen hurdan hon bör vara och måste bli. Först i nya himlar och en ny jord har kerubilden fått ut sin rätt. Och då inga åskor och oväder mer. Allt är i evig härlighet underlagt honom som sitter på tronen.

Då Adam förlorade sin kerubhärlighet, utdrevs han ur paradiset. Och keruberna ställdes vid dess port. Och där står de ännu som en omutlig påminnelse för alla Adamiter, att vägen dit in går endast genom keruben. Och de står där som väktare, utrustade med den ”kringvirvlande elden” och blixternas huggande svärd för att bevaka vägen till livets träd. Det är för att de inte tillåter skapelsen att föreviga sig i sin fallna gestalt, utan de håller henne under förgängelse, upplösning och död. — Det är din kerub, o människa, din himmelska urbild under Guds tron, som grusar din rövade härlighet och aldrig tillåter att du gör dig ett paradiset utanför paradiset. Det är han som kringvirvlar dig med domseld så att det ”går runt”, och du vet inte hur eller vad. Han som med blixternas svärd sönderhugger även din tro och upplöser den i lidandets eld, för att slagget må rinna bort och du blir honom lik. Vägen till livets träd – vilket är Kristus den uppståndne – går endast genom korset, som är kerubsvärdets korshugg. Det som dödar den utdrivne Adam och överkorsar honom som oduglig för paradiset. Försök aldrig att på sidovägar komma till livets träd. De slutar alla i förgängelsen. Ty väktarna vakar med draget svärd. Och då du anar det minst, då blixtrar det.

Har då vår syndiga värld helt och hållet förlorat sin kerubgestalt? Ingalunda. Keruberna finns överallt, så långt hon motsvarar Guds vilja. Vi har dem först och främst i skapelsens eviga grundväsen. Keruben bor i varje människa, i varje djur och växt och i hela den s.k. livlösa naturen. Ty allt skapat har ett oförgängligt grundväsen. Så har människan en oförlorbar gudsbild i sig. Den trotsar all synd och död. Den sitter där evigt, även i de eviga kvalen. Ty människan är och förblir människa. — Och så förblir allt skapat. Det kan undergå förändringar och förvandlingar, men tillintetgöras kan det inte. Ej ens det minsta sandkorn kan berövas sin evighet. Allt skapat lever och suckar under förgängelsen, men går en evig oförgänglighet tillmötes (Rom 8:18–25). Allt har det eviga kerubväsendet i sig. Allt begär att få glöda i evig härlighet.

Men keruben finns inte bara i grundväsendet utan även i dettas beskaffenhet, så långt det motsvarar Guds vilja. Allt gott är keruben hos både hedning, jude och kristen. Så långt levande sanning räcker i hjärta och gärning, så långt räcker keruben. Och evangeliets uppgift är att återställa honom i hjärtehelighet, så att han inifrån glöder ut i fullkomlig helighet. Därför kallas de kristna för ”Herrens heliga”. De är keruben.

Människa, respekt för allt skapat, ty i allt bor den Allsmäktige och

han för dess sak! Finkänslighet mot allt skapat, ty allt känner och lider och vill glädjas med dig! Vörndnad för allt skapat, ty allt lever och ska leva evigt. På allt har den Evige tryckt sin prägel. Allt bär evighetens majestät i sig! Och allt ropar till dig: ”Brinn av helighet och rättfärdighet, så att vi må brinna tillsammans i evig härlighet!”

ANDRA DELEN.

Kerubernas födelse

Man kan nu fråga: hur har keruberna kommit till? Och därpå svarar vår rotprofetia.

Hesekiel såg en stormvind, ett stort moln med eld, som oavlåtligt for fram. Och han hörde att det dånade både ovan och under kristallfästet. Här påminns vi om pingstvädret som for fram med dån likt en våldsamt storm, och som uppfyllde huset där de satt och ur vilket utdelades tungor av eld.

Skapelse är födelse. Då det sägs att Kristus är förstfödd före allt skapat (Kol 1:15), så är därmed sagt att även skapelsen har kommit till genom födelse. Och för Paulus är nyskapelse och nyfödelse samma sak. — Stormvinden vid Kebar och stormvinden vid Jerusalem är pingstvindar. Den förra innesluter den lekamliga, den senare den andliga skapelsen. Det stora molnet från norr är urmolnet med skapelsens urfödelse. Att det kommer från norr, från Babel, syftar på dess tillfälliga domsmission över Israel.

I detta brinnande moln såg profeten en glödande kärna (Hes 1:4). Han har svårt för att bestämma hennes utseende. Men han tycker henne likna en blandning av metall så som av silver och guld, då den befinner sig i högsta glödning, varvid den sammandrar sig och ger sin högsta glans, som kallas ”silverblick”.

Och då molnet kom närmare fick han se att den glödande kärnan, så som själva ur-kärnan, befann sig just inne i honom som satt på tronen (1:27). Denna silver- och guldblandning betecknar alltså Guds innersta väsen, hans livskärna: **Kärleken**. Och detta ”silver och guld” var här, som alltid, satt i högsta glödning. I denna kärlekens eviga glöd ligger den Allsmäktiges saliga födslokval, i vilket han framälskat och alltjämt framälskar sin skapelse ur sig själv. Ty märk: ”mitt i elden” (1:5), nämligen mitt i silvret och guldet, eller ordagrant enligt grundtexten: ”**mitt därutur**”, ser profeten keruberna. Därur har de framgått, och däri har de sitt bestånd. Det är världens födelse, hennes urpingst.

Ur den Eviges kärlek har skapelsen framträtt. I den Allsmäktiges kärlek vilar hon. I den Heliges kärlek ska hon stå evigt helig och härlig inför honom. Kärleken är både Guds och skapelsens grundliv, grundkraft och grundton. Och i den mån du är kerubmänniska känner du också den Allsmäktiges glöd och ser hans guld- och silverblick i allt. Ja, i allt skapat och i allt som sker och inte sker.

Och den glödande kärnan var omgiven av eld. Den Eviges höfter var av eld. Och allt hos honom, från höfterna både uppåt och nedåt, var av eld (1:27). Ja, ”eld”. Men det var inte eld, utan något som liknade eld säger profeten. Vi får alltså inte tänka på en lekamlig och jordisk eld, utan på dennas höga motsvarighet i en andlig och himmelsk eld. Kerubmänniskan får sekundligen erfara den så som kärlekens än

upplivande mildeld, än dödande skarpeld.

Elden kom alltså från hans inre. Där låg själva härden. Men den tog gestalt i det yttre, i höfternas och det övrigas eldshölje omkring kärnan. Detta eldshölje är alltså den Eviges kropp. Och ljusglansen från kärnan ut genom kroppen är hans klädnad. Den är sålunda utstrålning.

Och ur den Evige framgick keruberna i motsvarande gestalter. Där råder, som vi ser, en grundväsentlig likhet mellan honom och dem. Han liknade en människa – de också. Han hade eldshärden inom sig – de också. Alltså något av hans ”silver och guld”. Och deras kärna omgavs av en eldskropp liksom hans. Och ur denna kärna och kropp framgick ett ljus, så att de liknade brinnande facklor. Detta ljus var deras klädnad. Den är alltså inte påhängd, utan utstrålad. En andes kläder är livsglansen från hans livskärna.

Så bildas också den nya pingstmänniskan. På din utkorelses dag nalkas dig urmolnet. Och det ställer din himmelska kerub-bild inför dig till spegel och dom. Får nu skarpelden med det blixtrande svärdet döda dig, då övergår urmolnet i pingstvädret – och du genomgår kerubskapelsen n:r 2. Du blir skapad *efter Gud* säger Paulus, i sann helighet och rättfärdighet, som du nu kan utsäga sekundligt genom den givna eldstungan. Ja, du blir skapad alldeles efter Gud. Du får Guds glödande silver- och guldhjärta, Guds glödande kropp, Guds strålände klädnad. All denna kerubhärlighet är nu innesluten i förnedringens kropp och till största delen fördold både för dig själv och för andra. Men när du i döden stiger ut ur stoffhyddan så ska det snart börja visa sig, vad det är att vara skapad efter Gud eller född av honom.

Ty molnet kommer för tredje gången. Och då är det den vita skyn med den krönte skördeängeln (Upp 14:14). Och det kommer med din tredje skapelse, din tredje födelse, som utgestaltar sig i det tredje barnskapet – vår kropps förlossning (Rom 8:23).

TREDJE DELEN

Kerubernas lov under kristallfästet

Hesekiel såg ett himlavalv, likt underbar kristall, utspänt över keruberna. Inte var det kristall, men det liknade kristall, och vi kallar det kristallfästet.

Och han betonar upprepade gånger att detta fäste vilade på kerubernas huvuden. Det ska beaktas. — Och ovanpå fästet satt Gud på sin tron.

Här har vi alltså skapelsens grundställning. Gud *tronar* över världen. Och genom kristallfästet har han fäst henne vid tronen. Där står hon *säker*. Men där står hon också *fast*. Den ställningen är *orubblig*.

Att göra sig lös från detta fäste är lögnen i dess rot. Ty ingen kan göra sig lös från detta. Att förbli i detta fäste är sanningen i dess rot – det är att förbli stående i sanningen. Satan förblev inte det. Han gjorde sig ”lös”. Därmed begynte han lögnen, blev hennes fader. Ty inte blev han lös. Han blev tvärtom bunden i den Allsmäktiges bojar (Jud 6). Och med all sin inbillade frihet ligger han till sist en vanmäktig fånge i eldsjön.

Människa, människa! Du går ”vart du vill”, och du gör ”vad du vill”. Men alla dina vägar och verk ska lära dig detta: från den Allsmäktiges härskaretron gjorde du dig aldrig lös. Du bär honom på ditt huvud. Och

han blir dig allt tyngre och tyngre, ju mer du avlägsnar dig från den himmelska kristallens sanning och renhet. Och så småningom trycker han dig ned i olidlig vanmakt.

Se, därför lovprisar keruberna utan uppehåll, dag och natt, Herren Gud den Allsmäktige som är, som var och som kommer. Ty att han evigt sitter en allsmäktig Herre och Gud på sin tron, det är all sannings grundsanning. Och den kräver han ut av hela sin skapelse. Får han den inte i godo så tar han den med våld, även om den ska tvingas fram med gråt och tandagnisslan. Själva förtvivlans tårar och vanmäktiga raseri är en fruktansvärd bekännelse: att den Allsmäktige sitter på tronen över människans huvud. Frukta Gud ska allt skapat antingen i glädje eller i sorg. Allmaktens pris efterskänks aldrig. Världen ligger i den Allsmäktiges hand, inte i händerna på onda makter. De spela bara den vanmäktiges roll, under det att den Allsmäktige ”ler åt dem och gör narr av dem” (Ps 2:4). Syndens makt är vanmakt, och hennes tid är bara en liten tid. Hon svävar fram som en dimma under fästet, men om ”42 månader” (Upp 13:5) är hon skingrad och upplöst av kristallens strålar. Gör inte mer av det onda än vad det är. Ty *inför Gud* är det bara den löjliga flugan som tagit sig för att omkullsurra berget. Le den Allsmäktiges leende åt det lilla, stormodiga kräket.

I det kerubiska grundväsendet är skapelsens fogningar fasta, och hennes byggnad orubblig som den Allsmäktiges tron.

Men keruberna lovsjunger inte bara den evigt Allsmäktige utan också den evigt *Helige*. De säger utan uppehåll, dag och natt: Helig, helig, helig är Herren Gud den Allsmäktige som är, som var och som kommer. Här ser vi också skapelsens grundställning. Hon är fäst inte bara vid den Allsmäktiges utan också vid den Heliges tron.

Heligheten är grundlagen för Guds eget väsen. Den har han också gjort till skapelsens grundlag. Sin heliga vilja har han skrivit i människans hjärta med outplånlig eldskrift. Om detta vittnar samvetet. Genom denna lagskrift är hon förskriften åt tronen för evigt. Ty samvetetslagen hör till hennes oförlorbara grundväsen. Hon kan aldrig göra sig lös från helighetens bud. Får de inte hålla henne vid fästet i helig kärlek, så håller de henne där i helig dom. Blir Guds lag inte helgad *i* henne, så helgar han sig *på* henne. Glöda ska hon i lagvälsignelsens eller i lagförbannelsens eld.

Ty Gud är eld, och människan är eld ur hans eld. Hon är skapad efter honom. Gudselden är hennes oförstörbara grundväsen. I detta eldsväsen står Guds bud i evig brand. Gud brinner i henne antingen med helighetens saliga eld eller med helighetens vredeseld. Och han måste, på grund av gemensam väsenseld, brinna i henne antingen *upp* i himmelsk härlighet eller *ned* till nedersta helvetet.

Att Gud evigt sitter en *helig* härskare på sin tron, det är den andra sidan i all sannings grundsanning. Och den kräver han ut av *hela* världen. Får han den inte i godo så tar han den med våld. Själva de eviga kvalen under ohelighetens förkrossande tyngd är en fruktansvärd bekännelse därav, att Gud är helig.

I det kerubiska grundväsendet är skapelsens fogningar fasta, och hennes byggnad orubblig som den Allsmäktiges tron.

Det kristallklara fäste som profeten såg, är en bild av härlighetens himmel. På denna härlighet lägger skriften vikt. Den omnämns omkring 200 gånger i Nya testamentet. Och denna himmelska härlighet bor inte i ett dunkelt fjärran. Den vilar på kerubmänniskans huvud. Det känner du också. Och varifrån detta flöde av saligt ljus, dessa milda strålar, denna ljuva värme? Det är den kerubiska kristallhimlen som sekundligen välver sig över dig. Och vad är detta som lyfter och bär och oavlätligen liksom suger dig fast vid sig och in i sig? Det är det saliga huvudfästet vid det himmelska valvet. Och varifrån dessa stickande smärtor som av glödande nålsuddar och detta tryckande kvalm då och då? Det är härlighetens heliga strålar som påträffar ohelighet i dig. Kristallhimlens sol tänder eld på allt brännbart. Hennes ljus är mörkrets vånda, hennes renhet är syndens fasa, hennes strålar är dödens död.

Ty härlighetens grundväsen är helighet. Endast den helige är härlig. Endast genom helighet håller du dig fast vid härlighetens himmel. Därför ropar keruberna oavlätligen, sekundligen, ett trefalt helig. Och därmed visar de på all sannings rot som är denna: *helighet är människans sekundliga grundbehov och sekundliga himlafäste*. Det ska beaktas. Inte ”himmel”, utan *helig* himmel. Inte ”liv”, utan *heligt* liv. Inte ”kärlek”, utan *helig* kärlek är människans djupaste behov. Kristall, kristall! — så ljuder det på bottnen i varje hjärta. Och blir inte helighetsropet vårt sekundliga grundrop, då ropar vi förgäves. Väcks inte den kerubiska hungern och törsten efter helighet och rättfärdighet, då väcks vi förgäves. Och därför är så mycket förgäves i våra ”väckelser” och i vår ”kristendom”.

Se på Herren! Han grep människorna i roten, predikade oavlätligen Guds bud, helighetens lag, Faderns vilja. Han sökte endast ett: att genom sig själv, som stam-keruben, grenfästa människan vid kärlekens kristall mitt under den Heliges tron.

Ty keruberna ropar ett sekundligt helig inte av förskräckelse, utan av kärlek. De *tillber*. Deras sång är ”pris, ära och tack åt honom, som sitter på tronen” (Upp 4:8–9). De står alltså det evangeliska förstabudsståndet: de fruktar och älskar Gud över allt. Deras liv är förstabudslivet och därmed livet i alla Guds bud. De *är* Guds bud i livslevande gestalt, så att buden strålar ut från dem på varje punkt som ljuset från en fackla. Kerublivet ligger *inne* i budet, aldrig *utanför* det — ty där ligger döden. Att *vara* Guds bud är n:r 1, att *göra* Guds bud är n:r 2. Det förra är barnet, det senare är barnets verk.

FJÄRDE DELEN

Keruberna på nytestamentlig grund

Hittills har vi talat om keruberna huvudsakligen med ledning av rotprofetian, och bara här och där givit dem en nytestamentlig tydning. Låt oss nu betrakta dem sådana de ställs inför oss i vår text. Där står de i nytestamentligt ljus.

Hesekiels keruber är heliga så som Gud är helig, och betecknar skapelsen sådan hon bör vara, som vi sett. Men *hur* en syndig värld ska bli helig, om det nämns inget i hans syn. Men hos Johannes kommer det. Där står Lammet mitt i tronen och bland keruberna, alltså mitt i hela skapelsen (Upp 5:6). Därmed är världens väg till helighet och härlighet given.

Tron-Lammet ställer keruberna på nytestamentlig grund. Och det uttrycks omständligt i vår text, nämligen dels genom nya syner bredvid keruberna, dels genom förändringar i själva kerubsynen. Sålunda får vi här två saker att beakta: nya syner, och förändringar.

I

De nya synerna

Dessa är tre: de 24 äldste, de 7 facklorna och kristallhavet. Betrakta dem var för sig.

1

De 24 äldste

Sådana fanns inte i Hesekiels syn. Men där fanns en tydlig och kraftig *motsvarighet* till dem. Och den bestod i den övervägande människogestalten hos keruberna. ”De liknade människor” – hade visserligen fyra ansikten men människoansiktet var ”framtill”, var alltså det styrande och vårdande. Därmed var människans konungsliga och prästerliga uppgift i skapelsen fastställd.

Men hos Johannes framträder människan på ett mycket tydligare och kraftigare sätt. Här kommer hon i gestalten av de 24 äldste. De sitter på troner och har gyllene kronor och vita kläder. Där har vi människan som skapelsens konung och präst i fulländad gestalt. Och det är Tron-Lammet som givit henne den.

Ty att dessa 24 betecknar människor, det ser vi redan av det ordet ”äldste”. Och vilka människor de betecknar det ser vi av en annan rotprofetia till vår text, som lyder så: *Då ska månen blygas och solen skämmas, för Herren Sebaot ska då vara kung på Sions berg och i Jerusalem och inför sina äldste, i härlighet* (Jes 24:23).

Detta regemente inträder nämligen vid dagarnas ände, då jorden raglar som en drucken och vaggas som en hängmatta, och då hon faller under sina missgärningars tyngd, så att hon inte mera står upp (v. 20).

Dessa ”äldste” är alltså den frälsta mänskligheten. De är Herren Sebaots bisittare på det himmelska berget och i det himmelska Jerusalem, och detta i en härlighetsglans inför vilken ”månen blygs och solen skäms”.

Vad Jesaja sa i dessa ord om Herrens regemente bland sina äldste, det står inför oss i vår text just i den majestätiska bilden av honom som sitter på tronen, likt en kristallklar jaspis och en eldröd karneol, mitt i de 24 lydskonungarnas krets.

De 24 äldste betecknar den frälsta mänskligheten, men i oskiljaktigt samband med hela den del av skapelsen som står under dem. Därför, då de knäböjande tillber inför tronen så sker det i hela skapelsens namn: *”Värdig är du, vår Herre och Gud, att ta emot lov och ära och makt, för du har skapat allt”*. (Upp 4:11)

Och deras antal är 24. Och vad det innebär ser vi av de nästföljande orden hos Jesaja:

Herre, du är min Gud! Jag vill upphöja dig, jag vill prisa ditt namn, för du gör underbara ting, dina beslut från forna tider med trofasthet och sanning. (Jes 25:1).

Rådslutet från forna tider och verket av trofasthet som varar evigt, är utfört i gestalten av Guds församling genom gammaltestamentlig och nytestamentlig nådeshushållning. Och församlingens tal är 12 efter Israels stammar. Och förbunden är två. Och 12 representanter ur vardera bilda alltså tillsammans de båda förbundens kerubmännisklighet. Det talet 24 framställer alltså den frälsta mänskligheten jämte hela skapelsen, som det underbara slutresultatet av Guds frälsningsråd i både gamla och nya testamentet. De 24 är det stora "undret" och verket som varar evigt. Och verket prisar mästaren. Därför lägger de i all evighet ner sina kronor inför tronen. Det är just i bild vad Jesaja här sagt oss i ord.

De 24 äldste är alltså i synen en bild av den triumferande församlingen, sådan hon ska sitta på troner och regera i evigheternas evigheter (Upp 22:5). Men de är en *levande* bild, mänsklighetens himmelska urbild och modell, efter vilken hon ska nyskapas genom Lammet. De 24 finns alltså till på jorden redan i tiden som den stridande och lidande församlingen. Hennes födelsedag är pingstdagen. Och Johannes räknar sig och alla pingstmänniskor till dessa 24. Han säger: "Han som älskar oss och har friköpt oss från våra synder med sitt blod och som har gjort oss till ett *konungadöme, till präster* åt sin Gud och Fader, honom tillhör äran och makten i evigheternas evigheter" (Upp 1:5, 6). Alltså: Johannes och hans medbröder "i lidandet och riket och ståndaktigheten i Jesus" (Upp 1:9) *var redan då* det konungadöme och de präster, som de 24 äldste betecknar med sina troner, kronor och kläder. Bara de som är konungar och präster åt Gud i tiden, blir konungar och präster åt honom i evigheten.

Keruberna betecknar hela Guds skapelse, som vi sett. Och det gör även de 24 äldste. De är en skapelsesyn de också. Men de kommer inte med något nytt. De är bara en sidosyn som vill belysa keruberna. Denna sidosyn griper tag i människogestalten hos Hesekiel och för den in på nytestamentlig grund, som vi sagt. Keruberna får Tron-Lammet i sin mitt. Därmed får de sitt evangeliska människoväsen som träder fram i de 24. Skapelsen fortskrider till pingstskapelse och uppståndelseskapelse. Endast på den vägen blir människan lik "människan" på tronen. Endast så får ansiktet "fram till" ut sin rätt.

Alltså säger oss denna sidosyn bland annat tre viktiga saker:

För det **första**: Att äkta evangelisk frälsning är tronbestigning, konungakröning och prästvigning. En evangelisk kristen är gudsmänniskan, väl rustad för varje god gärning (2 Tim 3:16, 17). Hon föds med krona och prästdräkt, föds segervinnare över synd och död, föds med oförmåga att synda, "hon kan inte synda, eftersom hon är född av Gud" (1 Joh 3:9).

För det **andra**: De 24 kallas "äldste". Däri ligger antytt att de inbegriper endast dem, som nått ett mått av mognad som motsvarar Kristi fullhet (Ef 4:13) och som får full lön (2 Joh 8). Men det finns sådana, som går miste om all lön och vilka frälses som genom eld (1 Kor 3:15). De hör också till den frälsta mänskligheten, men de är inte "äldste".

Och för det **tredje**: De lägger i all evighet ner sina kronor inför tronen. Därmed säger de: ”Vad vi var och vad vi gjorde som konungar och präster i tiden, och vad vi är och vad vi gör som konungar och präster i evigheten, det är allt idel nåd av Gud”. De tackar och prisar Skaparen – alltså för sin trefaldiga skapelse. De känner ingen annan frälsning än skapelse eller födelse. Och någon annan känner inte skriften. Och endast den frälsningen utesluter all egen förtjänst. Ty att skapa eller föda sig själv, det är väl det omöjligaste av allt. Fariséén är medfödd. Och han viker enbart för ny födelse.

2

De 7 facklorna

Johannes såg 7 brinnande facklor inför tronen. Och med ”brinnande facklor” menas sådana som består helt och hållet av eld.

Och dessa facklor sägs vara Guds 7 andar (Upp 4:5). Och de står här i skapelsesynen och är alltså Guds skapelseandar.

Guds ande är blott *en*. Men han har otaliga krafter, gåvor och uppgifter. Och denna oändliga mångfald är här sammanfattad i det bildlika sjutalet.

Det är genom denne sjufaldige ande som Gud skapat allt, uppehåller allt och överskådar allt. Han kallas också Herrens 7 ögon, som överfar hela jorden (Sak 3:9, 4:10). Han är hela skapelsens liv, ljus och kraft i otaliga arter och grader ända ned till minsta mask, planta och sandkorn.

Utan denne ande lyfts inget finger, tas inget steg på vår jord. Inget *är* inför Gud, som ej är av hans ande. Inget *står*, som ej står i hans ande. Inget *förblir*, som ej förblir i hans ande. Ty så lyder varandets och verkandets eviga grundlag:

Inte genom någons styrka eller kraft ska det ske, utan genom min ande, säger Herren Sebaot (Sak 4: 6).

Men nu är allt i himmel och på jord, både synligt och osynligt, skapat i Kristus. Allt har blivit skapat *genom* honom och till honom (Kol 1:16). Kristus är till *före* allt, och allt har sitt bestånd i honom (1:17). Han är begynnelsen till Guds skapelse (Upp 3:14). Först födde Gud Kristus (Kol 1:15), sedan födde han världen i, genom och till honom. Detta är Ur-Kristus.

Och sålunda tog Gud ingen omedelbar befattning med skapelsen, utan Ur-Kristus förmedlade ur-skapelsen.

Och alltså är de 7 facklorna inför tronen en bild av Guds och Kristi ande som ur-skapelsens, ur-pingstens ande. — Härom mer i vårt 6:e kapitel.

I Hesekiels syn fanns inga facklor. Men där fanns en tydlig och kraftig hänvisning till dem. Och den bestod i den väldige anden, elden och ljuset hos keruberna. I Uppenbarelsebokens 7 facklor ser vi upphovet till denna deras skapelsegestalt. Det är genom Guds och Kristi sjufaldige ande de står där som ”eldsglöd”, som levande facklor.

Men en sådan levande eldsglöd är skapelsen inte. Hon är i det stora hela en slocknad värld. Visserligen finns den sjufaldige anden på varenda punkt i henne. Ty i honom ”lever hon, rör sig och är till” (Apg 17:28). Men den personlige kärleksanden är i stort sett förlorad. I

hans ställe har trätt den själviske anden.

Men hur ska då skapelsen bli kärlekens glödande och brinnande kerub? Jo, i tronens mitt och i kerubernas mitt står Lammet. Och märk: Lammet har 7 ögon. Och det sägs om dem att de är Guds 7 andar, som är utsända över hela jorden (Upp 5:6).

Här har vi alltså Herrens 7 ögon, 7 andar och 7 facklor som Lammets 7 ögon, 7 andar och 7 facklor. Människan på tronen har blivit Människosonen mitt i tronen. Och denne människoson står där utrustad med Faderns sjufaldige ande. Ur-Kristus har blivit Lammet. Gud har tagit sig väg till världen i och genom den människan Jesus. I denna tron-människa kan världen få kärlekens ande och bli den glödande och brinnande keruben.

Men hur blev Ur-Kristus Lammet med 7 ögon eller Tron-Kristus med Guds 7 andar? Jo, om det ska vi försöka att säga några ord i vårt 4:de kapitel. Nu bara ett par antydningar.

Tron-Lammet har 7 ögon, som är Guds 7 andar. Och vill vi ha särskilda namn på dessa andar så kan vi få dem hos Jesaja (11:1–5). Den förste heter **Vishet**, den andre: **Förstånd**, den tredje: **Rådfullhet**, den fjärde: **Starkhet**, den femte: **Kunskap**, den sjätte: **Fruktan**, och den sjunde: **Rättfärdighet**. De är alltså namnen på de 7 facklorna och på Herrens 7 ögon.

Dessa Guds 7 ögon ”vakade” över stenen, den enda, och inristade i honom hans inskrift, som utplånade missgärningen på en enda dag (Sak 3:9).

Eller: denne Guds sjufaldige ande, som Jesaja namnger, ”vilade” över Lammet (Jes 11:2) och ingick i honom (Lammet) och genomträngde honom, inristades i honom ut i fingrar och tår, så att han till ande, själ, blod och kropp blev **anden** (2 Kor 3:17) – blev den sjufaldige anden i förhärligad människogestalt.

Eller: Guds 7 ögon ”vakade och vilade” över Lammet, tills de i Lammets fullkomning (Hebr 5:9) *fann* sig själva i Lammets 7 ögon. Och Lammets 7 ögon vakade och vilade i Gud, tills de genom lidandes- och lydadsfullkomningen *fann* sig själva i Guds 7 ögon.

Eller: Guds 7 andar ”vakade och vilade” över Lammet, tills de fann sin eviga vila i Lammets 7 i människogestalt fullkomnade andar. Och Lammets 7 andar vakade och vilade i Gud, tills de i fullkomnad människogestalt fann sin eviga vila i Guds 7 andar.

Kort sagt: Guds ende och samme ande ”vakade och vilade” över Lammet, tills Lammet blev anden i förklarad människogestalt. Och Lammets ende och samme ande vakade och vilade i Gud, tills han blev anden i gestalten av den himmelska människan.

Herren är anden (2 Kor 3:17). Denne Herren-anden är Tron-Lammet med de 7 ögon som är Guds 7 andar – dyrt förvärvade på segerrik andeväg i livet och i döden.

Denne ”anden” är inskriften i den människan Jesus, vilken avskrev missgärningen på en enda dag.

Då Guds och Lammets ögon fann varandra i Lammets fullkomning, då utplånades missgärningen.

Herren, personen, är försoningen för världens synder (1 Joh 2:2).

Och Herren är anden. Alltså är Herren-anden försoningen för världens synder. Försoningen är en *ande*. Hon är Herren-anden.

Det är han, inskriftsanden med Guds lagar i sig, som i pingstfödelsen inskrivs i hjärta och sinnen, och därmed avskriver synden, utplånar missgärningen så att den inte mer ihågkoms av Gud (Hebr 10:16, 17).

Det är han, inskriftsanden, som inskrivs i hjärtat, så att människan är ett Kristusbrev (2 Kor 3:3).

Det är han, försoningsanden, som försonar, frälsningsanden, som frälser. Han, och *ingen* och inget annat.

Det får du ju tydligt erfara. Bara en blick av denne milde lammögon-ande — och du lever. Bara en fläkt av denne tron-ande — och synd och död ligger i spillror, och hela ande-, själs- och kroppsmekanismen är ”smord”. Men *utan* denne ande är du som en köttklump. Och därför binder Paulus vår frälsning så fruktansvärt hårt vid Lammets ande, att han säger: **Om någon inte har Kristi ande, så hör han inte honom till** (Rom 8:9).

Men den, vilken har Kristi ande, som är försoningsanden — vad *har* han? Jo, han har naturligtvis, efter sitt mått, de 7 andar varav Kristi ande består, och som Jesaja namnger. Över honom ”vakar och vilar de”. I honom inristas de, ända ut i fingrar och tår, genom döds- och uppståndelseligheten med Kristus.

Och den, vilken har Kristi ande, som är försoningsanden — vad är han? Jo, han är naturligtvis, efter sitt mått, de 7 andar varav Kristi ande består, och som Jesaja namnger. Men dessa Kristi andar är de 7 facklorna inför tronen. Sålunda: den som har Kristi ande han är, efter sitt mått, de 7 facklorna. I honom brinner de, och i dem brinner han.

Och därför liknas det nytestamentliga Israel vid en gyllene ljusstake med 7 lampor (Sak 4:2). Och Kristus liknar var och en av de 7 församlingarna vid en sådan ljusstake (Upp 1:20). Och varje enskild medlem av Guds Israel, först och främst det profeterande vittnet, sägs vara ljusstaken med de 7 lamporna (Upp 11:3, 4). — Den gyllene ljusstaken i Sakarjas syn är just keruben på nytestamentlig grund.

Nu ser vi alltså den fulla betydelsen av de 7 facklorna inför tronen. De är inte bara Guds och Ur-Kristi skapelseande, utan även Guds och Lammets skapelse- eller frälsningsande, som utför de två högre skapelserna: den andliga och den andelekamliga*.

Så uppfattade Johannes de 7 facklorna. Det ser vi av hans hälsning till församlingarna (Upp 1:4). Han tillönskar dem **nåd** och **frid** ”från de 7 andarna framför Guds tron”. Dessa andar måste alltså vara Guds och Lammets andar eller vara den helige Ande, eftersom de kan ge nåd och frid.

I Johannes syn bestrålas, belyses och genomlyses keruberna av de 7 facklorna. Därmed rycks de förra in på nytestamentlig grund och får sin evangeliska skapelsegestalt. Därför, när varje enskilt väsen och ting i hela skapelsen på sitt särskilda sätt sjunger Guds och Lammets

* Den andelekamliga skapelsen föds i uppståndelsen. Se vårt 6:e kapitel.

frälsningslov, så flyter hela denna mångstämmiga lovsång tillsammans i ett enda ord: Kerubernas sammanfattande och bedyrande ”Amen”, det kerubiska Amen (Upp 5:13, 14).

Keruberna är huvudsynen. De innefattar hela skapelsen. Men de 7 facklorna är en sidosyn. Och den kommer inte med något nytt som inte fanns i Hesekiels syn. Den bygger endast vidare på denna gammaltestamentliga grundsyn. Den kommer bara med *organiskt* nytt: den utvecklar de nytestamentliga länkarna i skapelsens kedja.

Sakarjas gyllene ljusstake med sina 7 gyllene lampor är keruben på nytestamentlig grund eller Guds Israel. Detta ljus-Israel är det samma som de 24 äldste. Det förras ljusuppgift är ett med de senares konungsliga prästuppgift.

Och när detta ljus-Israel har itänt och genomlyst allt skapat som står under detta – då är hela skapelsen den gyllene ljusstaken, itänd *av* och brinnande *i* och *genom* de 7 tronfacklorna. Då brinner Gud i hela sin skapelse, och skapelsen brinner i honom i evig härlighetsglans, inför vilken månen rodnar och solen blyges.

Då går också dessa ord i fullbordan: *Din sol ska inte mer gå ner, din måne inte mer avta, för Herren ska vara ditt eviga ljus och dina sorgedagar ska vara slut* (Jes 60:19–21). Och (Upp 21:23) *Staden behöver inte sol eller måne för att få ljus, för Guds härlighet lyser upp den och dess ljus är: Lammet.*

3

Kristallhavet

Omedelbart efter synerna av de 24 äldste och de 7 facklorna ser Johannes framför tronen liksom ett hav, spegelklart likt en kristall. Inte var det ett hav, men det var liksom ett hav. Och inte var det kristall, men det var *likt* kristall. Och vi kallar det kristallhavet.

Detta hav har samma ursprung som de 24 äldste och de 7 facklorna. Det kommer från tronen. Ty Guds och Lammets tron är den kristallklara källan. Därifrån utgår ”floden med livets vatten, klar som kristall” (Upp 22:1).

Och den floden flyter in i det skapade med den himmelska kärlekens uthållighet och kraft, ända tills den utträngt dödsvattnet och genomträngt allt med livsvattnet, så att hela skapelsen blir som ett hav av heligt och härligt liv inför Guds tron. Det är kristallhavet, vilket alltså betecknar det samma som de 24 äldste och den gyllene ljusstaken.

Guds och Lammets ande är det levande vattnet (Joh 4:14; 7:37–39). Med det kom Lammet till jorden (1 Joh 5:6). Och av detta himmelska vatten skapas himmelska käll-människor (Joh 7:37–39). De är kristallmänniskorna: genomheliga och genomrättfärdiga, genomsanna och genomskinliga – den Heliges speglar, i vilka han skådar sin bild. De är kristallmänskligheten, som är kristallhavet i första hand. Genom dem flyter floden från tronen i otaliga strömmar in i skapelsen. De har till uppgift att genomvattna henne, så att hon blir ett hav av himmelsvatten. Det är samma uppgift, som den konungsliga prästuppgiften hos de 24 äldste och ljusuppgiften hos den gyllene ljusstaken.

Hesekiel fick göra en grundlig bekantskap med detta vatten. Han såg nämligen ett tempel (kap. 40–48). Och i det inflyttade Guds härlighet (Hes 43:1–7). Detta tempel är just keruberna på nytestamentlig grund. Ty det består av de Israels barn i vilka Guds tron är, och bland vilka han vill bo evinnerligen (43:7). Templet är alltså det nytestamentliga Israel, Herrens heliga.

Och i detta tempel såg han en källa (kap. 47). Ur henne framvällde ett vatten som blev en stor flod.

Och i den floden vadade han ut: först 1 000 alnar och vattnet räckte honom till fotknölnarna, därefter 1 000 alnar och det räckte till knäna, ytterligare 1 000 alnar och det räckte till höfterna, sedan blev det så djupt att han inte kunde bottna.

Och floden flöt österut ned på hedmarken och ut till havet (Döda havet), ”och vattnet blir då sunt”. Och ”överallt dit den dubbla strömmen kommer upplivas alla levande varelser som rör sig i stim. Och fiskarna blir där mycket talrika, för när detta vatten kommer dit blir vattnet sunt, och allt får liv där strömmen rinner fram. Men de gölar och dammar som finns där blir inte sunda utan ska tjäna till saltberedning.”

”Och vid strömmens båda stränder ska alla slags fruktträd växa upp. Deras löv ska inte vissna och deras frukt ska inte ta slut. Varje månad ska träden bära ny frukt, för deras vatten kommer från helgedomen.” — Här ser vi alltså församlingens bevattningsuppgift. Den åsyftar att med kristallfloden förvandla det döda världshavet till kristallhavet, där allt lever det himmelska vattnets evighetsliv, utom de gölar och dammar som inte släpper in kärlekens ström.

Och man märker att Hesekiels beskrivning på tempelfloden sammanfaller med Johannes beskrivning på tronfloden, vid vars stränder växer träd som ger tolv skördar om året (Upp 22:2). Sålunda är tronkällan och tempelkällan i grunden samma källa, och tronfloden och tempelfloden samma flod. Här har vi åter den innerliga väsensgemenskap mellan Skaparen och det skapade, som vi sett hos de 24 äldste och hos ljusstaken.

Detta innerliga, djupa och sekundliga vara i Gud och Lammet är bevattningskonstens hemlighet.

Var sekundligen i tronkällan, så är du sekundligen tempelkällan med den ”rika strömmen” i världens hedmark och döda hav!

Var sekundligen i ”människan” på övertronen, så är du sekundligen människan på undertronen. Var i den överste prästen, så är du prästen i den vita dräkten!

Var sekundligen i Guds och Lammets sjuuidige försoningsande, så är du sekundligen ljusstaken med de 7 lamporna, vilka i grunden är ett med de 7 facklorna inför tronen!

I Hesekiels kerubsyn fanns inget hav. Men där var en tydlig och kraftig *motsvarighet* till detta. Och den låg i det stora molnet med regnbågen, vilket allsidigt omsvepte keruberna. Och de var genomvattnade i och till kristallklar helighet och rättfärdighet.

Men *hur* jordens torra hedar skulle bli vattnade och världens döda

hav bli sunt, om det fanns inget i hans syn.

Det kommer hos Johannes. Kristallhavet framför keruberna är en sidosyn. Den griper tag i det kerubiska himmelsvattnet och för det in på nytestamentlig grund – och detta i full överensstämmelse med vattnet i Hesekiels tempelsyn, vilken i Johannes syn förutsattes som känd. Därmed får det himmelska vattnet sin världsfrälsande väg genom nyskapelserna.

På pingstdagen dryper molnet i de av Lammet utlovade strömmarna (Joh 7:37–39). Här går profetian i fullbordan: *Låt det drypa från ovan, ni himlar, må rättfärdighet strömma ner från skyarna. Må jorden öppna sig och ge frälsning som frukt, ja, må den låta rättfärdighet växa upp.* (Jes 45:8). — I Gamla testamentet ”regnade det”, men aldrig i källbildande flöden. Det skedde först på pingstdagen. Ty anden med det himmelska försoningsvattnet i sig kunde inte ges förrän Herren blivit förhärligad, blivit Tron-Lammet, blivit anden.

Och dessa pingstströmmar av kristallklar helighet och rättfärdighet ska utgjutas över jorden i samband med nedbrytande och vägröjande ”blixtar, dån och åska” – ända till dess hon blir kristallhavet inför tronen, i vilket den Allsmäktige, Helige och Evige klart skådar sin bild.

Då möts kristallfästet från ovan och kristallhavet från nedan genom försoningsanden i evigt förbund, evig frid. Genom min ande ska det ske, säger Herren Sebaot.

II

Förändringarna i kerubsynen

Keruberna ställs hos Johannes på nytestamentlig grund inte bara genom de tre sidosyner som vi nu betraktat, utan även genom förändringar i själva kerubsynen. Och dessa förändringar är två.

Den ena består däri att av kerubens fyra ansikten ställs lejonansiktet i främsta rummet. Den första varelsen var likt ett lejon, säger Johannes. Därmed får alltså det kerubiska lejonet en stark betoning. Och det är ett äkta nytestamentligt drag. Ty det syftar, som vi ser i det 5 kapitlet (Upp 5:5), på Lejonets av Juda framträdande i syndövertvinnande kraft. Detta övertvinnande var hans enda uppgift. I det sammanfattar han själv hela sitt verk i livet och i döden (Upp 3:21). Lejonets övertvinnande av synd och död är alltså försoningens tyngdpunkt och evangeliets väsen. Härom mer i vårt tredje kapitel.

Den andra förändringen inträder i kerubernas plats. Hesekiel såg den Allsmäktige sitta på en tron över deras huvuden. De befann sig alltså under tronen. Och den ställningen förändras aldrig. Hans överhöghet över skapelsen är orubblig. — Men Johannes ser dem vara ”mitt för tronen och runt omkring den” (Upp 4:6). Här har alltså Skaparen och det skapade trätt varandra närmare. Han har stigit ned i sin skapelse, så att tronen och skapelsen är i varandra.

Att så skulle ske förutsas för Hesekiel i tempelsynen: det nytestamentliga Israel skulle bli den plats där Guds tron är, den plats där hans fötter ska stå, där han vill bo ibland Israels barn för evigt (Hes 43:7). Före pingstdagen kunde han inte bo i ett människohjärta, ty Lejonets övertvinnande försoningsande var ännu inte utgjutbar och

drickbar, eftersom den ännu inte var förhärligad. Men på den dagen sänkte han sig ned med sin tron i pingstmänniskan, så att han satt mitt i henne och hon mitt i honom genom försoningsanden, Lamm-Lejonets tron-ande.

I Johannes syn förs alltså tronförhållandet in på nytestamentlig grund och får sin evangeliska skapelsegestalt. Eller med andra ord: den djupa innerlighet mellan Skaparen och det skapade – vilken förvisso fanns i Hesekiels syn som man ser av kerubernas tillbedjan och brinnande helighetsliv – den får här sin evangeliska belysning.

Sålunda: hos Johannes förutsattes Hesekiels syn som känd. Och ingenting i den försvinner och ingenting tilläggs. Den blir bara nytestamentligt infattad i en ram av tre sidosyner och nytestamentligt färglagd genom två förändringar.

Och härav ser vi, hur noga och omständligt profetians ande sökt undervisa oss om kerubernas evangeliska väsen och natur. Vi kan nu träda dem något närmare och göra bruk av deras underbara utrustning. Vi övergår då till den.

FEMTE DELEN

Kerubernas utrustning

Denna består av sju saker: den evangeliska tronen med det evangeliska riket, det evangeliska kristalltemplet, de evangeliska vingarna, de evangeliska ansiktena, de evangeliska ögonen, de evangeliska händerna och det evangeliska hjulet.

I

Den evangeliska tronen med det evangeliska riket

Johannes såg att keruberna ”var i tronens mitt och i tronens omkrets”. Så står det ordagrant i grundtexten. Och detta underliga uttryck vill vi beakta. Ty det säger oss, att de hade sitt sekundliga stamhåll i tronens medelpunkt och sin sekundliga verksamhet på cirkelplanet mellan medelpunkten och periferin. Och därmed är den eviga grundlagen given för allt evangeliskt vara och göra. Detta vara och detta göra är nämligen samtidiga och oskiljaktiga. Ty båda står i anden, som är oberoende av tid och rum. Allt göra åt Gud måste vara ett göra i Gud. Allt gående på planet är ett sittande på tronen, och allt sittande på tronen är ett gående på planet. Kerubmänniskans rörelser utåt och inåt försiggår i ett enda nu. Hesekiel gör ett försök att uttrycka denna hemlighet genom att likna keruberna vid det snabbaste som finns på jorden: ”de skyndade fram och tillbaka som blixnar” (Hes 1:14). I verkligheten är varje sann rörelse utåt även en rörelse inåt, och varje sann rörelse inåt även en rörelse utåt. Lagg märke till detta. Och gör det till en sekundlig erfarenhet. *Var* sekundligen i Gud, så verkar du sekundligen hans verk. *Var* i tronen, så är du blixten på tronplanet. Men släpper du medelpunkten då faller dina verk under förgängelsen – och själv faller du i det bottenlösa djupet utanför periferin.

Här står vi inför evangeliets innersta väsen som är en djup hemlighet. Och den är utsäglig och ofattbar i ord, men mycket lättfattlig i

erfarenheten. *Där* är den en enkel och lätt barnsak.

Det evangeliska tronförhållandet ser vi hos de 24 äldste. De åskådliggör detta i en yttre bild. Ty de visar att den evangeliska kerubmänniskan har en egen tron och ett eget tronplan. Och denna ställning kommer till stånd på följande sätt:

På frälsningens stora dag, såväl för den enskilde som för världen, ska Gud vara konung. Och han ska vara **en** och hans namn vara **ett** (Sak 14:9). Då människan i pånyttfödande tro tar Gud så som Gud **En** ”och ingen mer”, då står hon mitt under kärlekens tron. Och då sänker sig Gud med sin tron *ned i* henne, på samma gång som han förblir Gud på sin tron *över* henne. Och denna nedsänkta tron är hennes konungatron. Den är Guds tron i ”miniatyr”, en *liten* tron född ur Guds stora tron. Och i och med denna nedsänker sig även ett litet tronplan, fött ur Guds stora tronplan. Och detta lilla plan är hennes kallelse och uppgift på jorden – hennes *rike*.

Så är hon en av de 24, sitter som prästerlig konung på sin evangeliska tron i sitt evangeliska rike. Där är hon utrustad med härskande konungamakt över Satan, synden, döden och världen. Här råder hon över alla onda begär (Gal 5:24). Hon blåser bort dem som myggor och krossar dem som flugor. Ty hon är försonad med Gud genom det övervinnande Lamm-Lejonets tron-ande, som satt henne på tronen och som nu är hennes tron-ande. Genom honom övervinner hon rikligen **sju lidanden**, som lägger henne på slaktbänken hela dagen (Rom 8:35—37), och **nio fiender**, som sekundligen vill störta henne från kärlekens tron (8:38, 39). Det betyder att hon övervinner rikligen i *alla* lidanden och i *alla* frestelser. Och hela hemligheten av denna seger ligger i detta enda: hon är försonad med Gud genom den allt övervinnande försoningsanden. Så länge och så långt som hon har den anden, så är hon lika oövervinnelig som själva Tron-Lejonet av Judas stam. Men utan den anden är hon som en trillande träkubb, som frestaren sparkar vart han vill. — Genom min ande ska det ske, säger Herren Sebaot.

Detta är det ”fulltoniga” evangeliet. Ty genom det görs vi till konungar och präster åt Gud, till ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett Guds eget folk, för att förkunna hans härliga gärningar, han som har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus (1 Petr 2:9).

Ty Lammet står mitt i tronen – aldrig på någon annan plats. Märk det. Han frälser bara som Tron-Lammet — frälser endast genom att ge en *tron*. All annan frälsning är sken och bedrägeri. Ty ”den som inte har Kristi Ande tillhör inte honom”. Och *hans* ande är *seger*-anden, aldrig nederlagsanden.

Vi måste intronas eller ingrenas i Tron-Lammet. Men det innebär en fullkomlig nedstigning från den själviska självtronen, en total utgrening från den själviske anden som är nederlagsanden, en fullkomlig självuppgivelse. Det är en till roten gående upplösning av allt själviskt vara och göra.

”Vill du vara fullkomlig, så sälj allt det du har och följ mig, och du ska få en skatt i himmelen” (Luk 18:22). Skatten kostar allt vad vi äger, antingen vi då bokstavligen säljer det eller inte (Matt 13:44; Fil 3:7). Gud ”och ingen mer”! Mer-guden ska bort. Här förslår ingenting mindre än vad Herren kallar: ”vara fullkomlig”. Gud måste bli den ”*Ende*” och heta ”*Ett*”. I allt ska stå ”*En*” och på allt ska stå ”*Ett*”. Det

är **Ett**-evangeliet, **hel**-evangeliet, **tron**-evangeliet. Men så länge jag är halv eller ljum, så ska jag spys ut ur hans mun (Upp 3:16).

Och denna självuppgivelse griper långt djupare in än vad flertalet troende anar. *Det finns gott om ett evangelium, som frälser den själviska jag-tronen åt den själviske jag-konungen och gör honom sju gånger säkrare i två-guderiet* (Matt 6:24) *än förut*. Men tronevangeliet – som är **En**-guderiet – är det ont om. En full och hel nåd, en tron-nåd, är mycket sällsynt. Lammet får inte vara vad det är: **Tron**-Lammet.

Den evangeliske prästkonungen sitter på kärlekens tron och rör sig på kärlekens tronplan, som är hans lilla rike – ett kärlekens rike. Och det planet räcker jämt så långt som den gudomliga tronviljan räcker. Och tronviljan är kärlekens helighet och rättfärdighet. Utanför deras gräns når aldrig välbehagets kärlek. Där vidtar området för den Heliges domar. Det känner du. Så snart du stiger över den gränsen, så torkar du ut och blir brännbar. Och det börjar brinna och bränna i dig. Fly ögonblickligen in i försoningsanden. Annars: ”blixtar, då och åska”. Och snart har du ovädret över dig.

Över kerubkonungen svävar det evangeliska ansvaret, som är det högsta ansvar på jorden. Och att det griper djupt, vitt och högt, det känner du på den än milda, än skarpa blick, som sekundligen vilar över dig. Det är blicken från Patmos, från de granskande ögon, vilka är som en eldslåga (Upp 1:9, 14)

II

Det evangeliska kristalltemplet

Då Gud blir En och hans namn blir Ett, då sker stora händelser i himmel och på jord. Ty då formar sig Gud – hans tron och hans rike – till människans Gud, tron och rike i välbehagets kärlek, som vi sett. Men i och med detta formar sig himmel och jord till hennes nya himmel och nya jord. Då människan blir ny, är det gamla förgånget, och allting är nytt för henne.

Ty i och med tronen sänker sig kristallfästet *ned* i henne och förblir dock fästet *över* henne. Hela himlen föds i henne så som *hennes* himmel.

Och på samma gång föds hela jorden i henne så som *hennes* jord. Hon får nämligen i födelsen en kerubisk eldsande och en kerubisk eldskropp. I den förra står himlen, i den senare står jorden. Hon är en enhet av himmel och jord.

Ty i denna eldskropp bor hela den lägre skapelsens grundväsen, som också är ”eld” ur Guds ”eld”. I denna kropp är alltså hela jorden grundväsentligt född i henne. Den evangeliska kerubmänniskan är hela himlen i smått och hela jorden i smått.

Så blev skapelsen kristallhavet i och under henne. Nu är hela jorden för henne full av Herrens härlighet (Jes 6:3). Det känner du särskilt i den serafiska eller kerubiska upplyftningen (Hes 1:19–21). Luften är evangeliskt kerubisk. Den har nu en himmelsk sötma, som du aldrig förr kunnat inandas. Vattnet är också evangeliskt. Det smakar av himmelsvatten. Så också solen. Hon värmer nu inte bara din kropp utan även din ande. Ty du är eldsbesläktad med hennes ”eld”. Blomman

doftar inte längre förgängligt, utan i evangelisk oförgänglighet. Du liksom studsar till och råkar i brand av hennes sälla ”eld”. — Allt jublar omkring dig. Allt hyllar dig som sin konung, och allt gråter förgängelsens tår vid din fot. I allt träder skapelsens himmelska härlighet inför dig – ty du bär den i dig. Hela skapelsen lever med onämnbart fröjd sitt härliga förstlingsliv uti dig. I allt lyfts en flik av paradisetts slöja. Allt är kristall både ovan och nedan – allt strålar.

Men detta bara så länge din Gud är En. Det är så länge du har det skapade *under* dig. Så snart det blir din Gud, då slocknar alla strålar både ovan och nedan. Det får du väl i början ofta erfara. Och du måste gång på gång skolas om och skolas in i födelsens förstabudsväsen på nytt.

Ge inte upp för det. Lammet är Lammet. Han har framburit sig själv genom de mörka djupen till Gud. Han bär också dig genom alla dina djup åter till Gud. Försoningens ande andas på nytt över dig och blåser bort all din synd och brist. Och så andas också du på nytt. Allt blir gott och återigen gott för den som vill bli god. Allt blir nytt och återigen nytt för den som vill bli ny. Övertronen är nådatronen för den som inte nöjer sig med mindre än **tron**-nåden. För honom ska det alltid stråla på nytt, hur mörkt det än är. Men: genom min ande ska det ske, säger Herren Sebaot.

Så sitter då den evangeliska kerubmänniskan på en tron av himmelsblå safir. Det är högt uppe i det rena himmelska blå, högt över jordens dimmor och moln.* Och tronen står på golv av kristall, kristallhavet. Och över honom välver sig fästet av kristall. Och Guds och Lammets 7 facklor brinner över och i tronmänniskan. Där är ljust och ljuvt, rent och klart, därinne i det kungliga palatset. Vi kallar det kristalltemplet. Med ett sådant är varje fullnådsmänniska utrustad. Detta tempel är evangelium, försoningsandens evangelium, tempelevangeliet. Det är något annat än förgårdsevangeliets, i vilket människan ännu inte är tronsatt.

Kristalltemplet är den himmelska boningen, gjord utan händer. Med denna boning överkläds människan efter döden som en evig härlighetsboning (2 Kor 5:1–5), om hon nämligen varit tempelmänniska före döden (1 Kor 6:19).

Var ett sant själv i och under Gud, så har du någonting i sanning *eget*. Du har en egen tron och ett eget rike, en egen himmel och en egen jord, en egen boning och ett eget ljus. Sitt inte till husa hos andra, ty då har du ingenting när du dör. Men tyvärr är många troende endast inhysingar hos andra. De går vid sidan av födelsen, de skyr dess nedbrytande smärtor. Och så har de inget eget. Ty mitt eviga ”mitt” får jag bara som ett födelsens smärtebarn, som det eldskringvirvlade ”mitt”.

Tron-nådsmänniskan är rik i och för Gud. Ty hon äger både himmel och jord. Och därför säger överkonungen om underkonungen: ”Den som segrar ska få detta i arv” (Upp 21:7). Och med ”detta” menar han ny himmel och ny jord med ett nytt Jerusalem. Övervinnaren äger ”detta” redan nu genom födelse och får tillträda det som arv, då han genom moget övervinnande blir myndig.

* Safirstenen är himmelsblå.

Tänk, om människorna visste, hur rik och god Gud är – bara han får vara En och heta Ett. Men får han inte det, då ställer han sig, hade vi nära på sagt: mycket fattig, snål och besvärlig. ”Mot den fromme bevisar han sig from, men mot den vrånge bevisar han sig avog” (Ps 18:26, 27).

III

De evangeliska vingarna

Keruberna hade sex vingar (Upp 4:8; jfr Jes 6:2). Med två skylde de sina fötter, och med två skylde de sina ansikten. Det betyder fruktan (2 Mos 3:6). Och med två flög de. Det är kärlekens bevingade liv.

Då människan i tro tar Gud så som Gud En och ingen mer, då är hon förstabudsmänniska. Kärlekens förstabuds-ande, som är försoningsanden, är utgjuten över henne och ingjuten i henne. Då är första budet och därmed alla buden evangelium för henne, ty de ger allt vad de kräver. De är ande och liv i Lammet och därmed ande och liv i lamm-människan. Hon är det levande pingstbrevet med Guds levande lagar i hjärta och sinnen.

Det är denna kärlekens förstabudsmänniska som sitter på tronen, förstabudstronen. Hon *är* Guds bud i kerubisk födelsegestalt. Och hon står det kerubiska budståndet i Lammets ande inför Gud.

Denna evangeliska budmänniska har sex vingar. Med fyra skyler hon sig. Det är evangeliets heliga och saliga fruktan, den *födda* förstabudsfruktan för Gud. Och med två flyger hon. Det är den födda förstabudskärleken till Gud. Den kärleken gör människan bevingad, ledig och lätt i alla hennes rörelser och verk. Den lyfter henne upp över jorden på safirblå höjd, och ställer henne ned på jorden till silver- och guldhjärteverk, och håller henne stadigt i nyskapelsens kristall. Sådant sker bara genom Herren Sebaots ande.

De sex vingarna betecknar alltså människans förstabuds-väsen, som är evangeliets grundväsen: abba-fruktan och abba-kärlek.

Ty märk, att en ängel från himmelens mitt predikar för alla jordens folk *just det första budet som ”ett evigt evangelium”* (Upp 14:6, 7).

Människa, var rädd om dina vingar. Så länge din Gud är En och ingen mer, så länge är de evangeliska. Men skaffar du dig en ”mer”-gud, vore han också bara en femöring, så blir de lagiska – och du är träl.

Och här känner du sekundligen, hur fin och djup gränsen är mellan sinailag och evangelielag. Då Guds namn är Ett, är hans ord bara ett: *evangelium*. Då hans namn blir ”Mer”, är hans ord inte mer än *lag*.

Och grip inte till den vanliga utvägen att göra dig ett förstabudslöst evangelium – ty det är skökoevangeliet, som berusar och fördärvar alla jorden folk (Upp 17:1, 2; 19:2).

IV

De evangeliska ansiktena

De är fyra: av människa, lejon, tjur och örn. Och när vi nu talar om dessa djuransikten så ska vi hålla ”djuret” fjärran, tänka oss bort från allt djuriskt, rått och orent. Ty de är heliga ting.

De fyra ansiktena är bilder tagna från de fyra högsta i den jordiska skapelsen: lejonet bland vilddjuren, tjuren bland husdjuren, örnen bland

fåglarna och människan som är över dem alla.

Dessa ansikten betecknar de fyra grundkrafterna som genomgår hela skapelsen. Och de är: förnuftet (eller visheten), självbevarelsen, självbibehållelsen (eller vidmakthållandet) och självförnyelsen. Och dem har Skaparen särskilt nedlagt hos människan som kärlekens grunddrifter och grundkrafter. Pingstmänniskan har återfått dem. De är evangeliskt förnyade i den nya människan. Och hon har fått dem som allt annat: med ansvar och uppgift.

1

Det evangeliska människoansiktet

Det finns få "människoansikten" på jorden. Endast förstabudsmänniskan har ett sådant. Hos henne är gudsbilden återupprättad. Förnuft och förstånd är födda på nytt. Visheten från ovan har nedstigit i henne. Hon har det kerubiska förstabudsförnuftet, som sekundligen gör Gud till sin Gud och ingen mer. Och det är höjden av allt förnuft. Ty, att låta Gud vara den han är och låta människan vara den hon är, det är det förnuftigaste och förståndigaste av allt på vår jord. Det är högsta ljus, högsta vishet och högsta kraft. Det är det evangeliska människoansiktet, det stora undret och mästerverket av Herren Sebaots ande.

2

Det evangeliska lejonansiktet

Ett sådant har varje förstabudsmänniska. Det är den heliga driften och kraften till självbevarelse, som skaparen nedlagt hos henne, driften och kraften till övervinnande av förstabudsfienden och därmed alla budfiender.

Se ett lejon i ögonen. De står jämt i brand. Och hela dess hållning och alla dess rörelser tyder på oövervinnelig vighet och kraft att krossa och sönderriva.

Se en förstabudsmänniska i ögonen i frestelsens stund. De sprutar eld. Se hennes hållning och rörelser. De visar det kerubiska kungslejonet, som höjer sin ram och sträcker sina klor till att krossa frestaren och sönderriva hans nät.

Förstabudslejonet står gränsvakt vid periferin. Ve det oförnuftets mergudavilddjur, som vill stiga in över den! En lejonblick och ett lejonslag — och det sjunker i döden. Ve ohelighetens och orättfärdighetens ormar, som nalkas det heliga tronplanet! Ve budsläpperiets rävar och vargar, som smyger kring det! Budhållare- och övervinnarelejonet står vakt. — Det är det evangeliska lejonet, det underbara verket av Herren Sebaots ande.

3

Det evangeliska tjuransiktet

Ett sådant har varje förstabudsmänniska. Och inte endast det. Hon har även tjurben och tjurfötter. Och Hesekiel beskriver dem noga. "Kerubernas ben var raka", alltså utan knän. Detta därför att de skulle kunna gå åt alla fyra sidorna utan att behöva vända. "Och fötterna var

som fötterna på en kalv”, alltså utan utvecklad framsida. Detta också för att kunna gå åt alla fyra håll utan att vända, nämligen dit ettdera ansiktet ville gå. Tjurgestalten hos keruberna är alltså övervägande närmast människogestalten. Vad betecknar då tjuransiktet? Det anar vi redan av benen och fötterna. Det är ju de som bär tyngden.

Se en tjur i ögonen. Ett orubbligt lugn. Och hela hans hållning och alla hans rörelser vittnar om stadig styrka och okuvlig ihärdighet. Han tål inget motstånd. Varje sådant väcker bara hans mod och kraft. Och han går det strax inpå livet. Det är hans natur att aldrig ge vika.

Tjuren är en bild av evangeliemänniskans lugna och sega självbibehållelse. Den evangeliske ”tjuren” står det stadiga förstabudsståndet och går de kraftiga förstabudsstegen i alla väder. Ja, in i döden. Han bär tyngden och utför det sekundliga förstabudsarbetet på själens sekundliga frälsning genom att sekundligen göra Gud till sin Gud och ingen mer. — Och då Gud döljer sig, står han tjursegt fast i förstabudstro, tills han uppenbarar sig. Han tål inget motstånd, då det gäller att tro på Gud och göra hans bud. Och då han står inför berg där Guds bud och väg säger: ”framåt!”, då sätter han ”tjurskallen” till och står där tills berget viker. Han står där som det heliga ”nötet”. Så har den evangeliske ”tjuren” tagit många och stora berg på hornen och kastat dem i havet. Det är hans natur att aldrig ge vika. Ty viker han, så har han mist sitt förstabudsliv. Flyr han, så är både tronen och riket förlorade. Tröttnar han, så släcks alla facklor och slocknar alla strålar. Han är den evangeliska självbibehållelsen.

Hos den äkta förstabudsmänniskan finns en tjurfast självbehärskning, ett äkta oxlugn, ett rotfast ”sakta men säkert”. Och därför hinner hon med tio gånger mer än sprakfålen och fladdergeten.

Den evangeliske ”tjuren” vidhåller kärlekens seghet i sekundlig ofullkomlighet. Ingen fläckande synd rubbar hans förstabudstillit till Gud: **Kärlek**. Inget nederlag gör honom modlös. Han griper tag på nytt och återigen på nytt, alldeles som tjuren. Ty han är själv ett stort stycke förstabudsnåd, och i hans bibel står bara ordet **nåd**. Fel och brist är snärtslängor som driver honom allt djupare in i försoningens ande.

Så bibehåller han människan i nåden, håller henne **under** nådens övertron och **på** nådens undertron och **i** nådens kristalltempel.

Det är Gud, som bibehåller människan, men aldrig mekaniskt eller tvångsvis. Hon ska själv ta personlig del däri, som om allt berodde på henne, fast allt beror på Gud. Ty så allsmäktig som Gud än är, så kan han inte bevara en enda människa bara genom sin makt – utan bevarandet tillgår så, säger Petrus: ”ni blir bevarade med Guds makt genom tron” (1 Pet 1:5). Uteblir tron, så mäktar Gud inget. Och den evangeliske ”tjuren” är just tron, den födda tron, som är pingstfödd förstabudsande och därmed all andrabudsande. Han är den nyskapade anden, det underbara verket av Herren Sebaots ande.

Det evangeliska örnansiktet

Ett sådant har varje förstabudsmänniska. I henne bor örnens kraftiga: uppåt, uppåt, uppåt! Det är den medskapade driften och kraften till

evangelisk självförnyelse.

Det är Gud som förnyar människan. Men aldrig mekaniskt eller tvångsvis. Hon ska själv ta del däri, som om allt berodde på henne, fast allt beror på Gud. Därför säger Paulus att sanningen i Jesus är den, ”att ni låter er förnyas till ande och sinne” (Ef 4:20–24).

Gud ger vingar och flygkraft, men han flyger aldrig åt människan. Hon ska i denna kraft själv höja sig till allt högre och högre rymder och därmed lyfta sig själv och hela skapelsen uppåt till Gud. Det är den evangeliska örnen.

Och Hesekiel la särskilt märke till kerubernas lyftning. Upprepade gånger säger han att de upplyfte sig över jorden. Och dånet av deras vingar var som dånet av mycket vatten. Ja, det var ett väldigt då säger han.

Och har du öra, så kan du höra vingarnas då hos varje förstabudsmänniska. Där brusar ett brus i hennes hjärta och liv som av väldiga vatten, den himmelska kärlekens örnvingedån.

Då apostlaörnen höjde sig över jorden, darrade hela världen, och hedendomen segnade ned.

Och då Luther slog sina väldiga vingslag, dånade det i land och riken. Och han lyfte hela världen ett gott stycke uppåt till Gud. Sådan är den evangeliska kungsörnen.

Och Johannes säger att den fjärde varelsen var likt en flygande örn. Det ska beaktas. Den evangeliska örnen är jämt, sekundligen, flygande. Ty han är den evangeliska förvandlingen (Rom 12:2). Han har till uppgift:

– att sekundligen förvandla människoansiktet till ett nytt sådant, annars föråldras det och dör

– att sekundligen förvandla lejonansiktet till ett nytt sådant, annars föråldras det och dör

– att sekundligen förvandla tjuransiktet till ett nytt sådant, annars föråldras det och dör.

Han lyfter människan oavlåtligt uppåt i allt nyare, ljusare och renare rymder. Och han slutar inte förrän han lyft själva kroppen ur graven, och ställt honom på den himmelska härlighetens eviga örnhöjd. Ja, han lyfter till sist både himlar och jord till nya himlar och en ny jord.

Människa, lägg märke till den *alltid* flygande örnen. Du är inte frälst, därför att du är frälst. Tre ansikten räcka inte till. Du ska ha fyra. Ty de tre första måste undergå sekundlig örnfrälsning, förvandlingsfrälsning, förnyelsefrälsning. Ty inför Gud gäller endast det **nu**-nya, aldrig det enbart **då**-nya. Allt som inte vill förnyas måste föråldras och dö. Liv och död ligger i nuet. Ett av de två: nytt nu-liv eller nu-död. Ligg alltså sekundligen på vingarna! Upp i den evangeliska örnrymden, i kristallens strålgång, i safirens blå! Där är dödens död.

Den evangeliska örnen är förstabudsanden på dånande förstabudsvingar mot stigande förstabudshöjd, det underbara verket av Herren Sebaots ande.

Sålunda: människoansiktet är den förnuftige ledaren för det hela, lejonet är väktaren, tjuren är bibehållaren och örnen är lyftaren.

När ett andemått är givet, försvaras det av lejonet, vidmakthålls av

tjuren och förnyas av örnen.

Så är förstabudsmänniskan utrustad. Hon har fyra ansikten. Se henne i blicken: förnuftets ljus, lejonets eld, tjurens lugn och örnens uppåt. Det är den fyrsidige förstabudsanden som är förstabudsnåden, tronnåden, tempelevangeliet, ansiktsevangeliet.

Och alla fyra ansiktena sitter ihop i samma huvud. Vart det ena ser, dit ser de andra. Vad det ena vill, det vill de andra. Vart det ena går, dit går de andra. Vad det ena gör, det gör också de andra. I varje tanke, ord och gärning är de alla med och hjälper varandra, vart och ett med sin uppgift. De samverkar på varje punkt. Ett sant evangeliskt liv är på varje punkt: förstabudsförnuftigt, förstabudsförsvarat, förstabudsihärdigt och förstabudsupplyftande till Gud. Utan detta förstabudsstånd finns inget budstånd, men med detta förstabudsstånd finns allmänt budstånd. Detta är det evangeliska livets oändligt dyrbara och omätligt viktiga hemlighet. Och denna hemlighet har Luther oförlikneligt väl uttryckt i dessa ord: *”Tron fullbordar det första budet i Guds lag och därmed lätteligen alla andra bud.”**

Människa, se till att du har de fyra evangeliska ansiktena, särskilt i den tid som nu stundar. Ty nu blir det fråga om endast ett: det evangeliska förstabudsståndet – allt annat går överända. Och det blir fråga om det ända intill blods. Det ser du redan nu. Det kostar livet att tro på Gud med en helevangelisk förstabudstro.

Men nu säger många troende så: ”Usch, ett sådant sekundliv som du här talat om ska vi akta oss för, ty det blir en sekundlig lagboja.” Ja, så långt är de bortkomna från evangelium att just det, som är själva himlen på jorden, det är för dem en olidlig boja. Ty de känner bara det förstabudslösa skökeevangeliet, som ”fördärvar alla jordens folk”.

V

De evangeliska ögonen

Keruberna hade många ögon. Och Hesekiel fäster sig särskilt vid dem. Han betonar starkt att de satt överallt. Ty så säger han: ”Hela deras kropp, deras rygg, deras händer och deras vingar, ja, till och med deras fyra hjul, var fulla med ögon runt omkring” (Hes 10:12). Och även Johannes såg, att de ”hade fullt med ögon framtill och baktill” (Upp 4:6).

Dessa otaliga ögon är Guds ögon. Hela skapelsen är full av dem. Gud har ett öga med i allt, även i minsta djur, växt och sandkorn.

Allt sker under hans vakande och förnuftiga ledning. Inget blint öde, ingen slump, ingen betydelselös tillfällighet. Där sitter ett Guds öga i allt som sker och inte sker.

Men dessa ögon befann sig i keruberna. Och keruberna är först och främst människan. Hon *har* Guds ögon. Och hon har dem som allt annat – med uppgift och ansvar. Hon ska se med dem – se allting så som Gud ser det. Då ser han genom henne. Och då är hon fullsatt av hans milda, välbehagliga blick både innan och utan. Det känner du. Hans nådefulla ögon smälta ner dig i kärlekens sötma och vishet, så att du rinner ut ur dig själv och rinner in i ditt sanna själv i Gud. Men ser du *utan* Guds ögon, då bränner de dig både innan och utan. Det känner du också.

* Se hans skrift: En kristen människas frihet. 13:e momentet.

Då människan intar förstabudsställning till Gud genom försoningsanden, då öppnas alla dessa ögon. Men då hon sviker den ställningen, då sluts de. Och då inträder mörkret, döden och ovädet.

Och dessa ögon sitter överallt i människan, så att hon ska kunna se åt alla håll på en gång. Ty hon måste ha en förnuftig och förståndig blick på allt, så att hon kan utan uppehåll, dag och natt, d.v.s. sekundligen, säga ett trefalt helig – inte bara med tungan utan med hela sin varelse.

Ett öga fram, ett öga bak, ett öga till höger, ett öga till vänster, ett öga uppåt, ett öga nedåt — det är den evangeliska ögon-människan.

Ett öga i varenda känsla, ett öga i vartenda begär, ett öga i varenda tanke, ett öga i vartenda ord, ett öga i varenda gärning — det är det heliga och saliga ögonevangeliet.

Och denna djupa och ljuva ögon-hemlighet uttryckte Herren så: ”*Du ska älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela din kraft och av hela ditt förstånd*” (Luk 10:27). Detta är evangeliets sekundliga grundbud, grundliv och grundgärning. ”*Och du ska älska din nästa som dig själv*.” Detta är evangeliets sekundliga följdbud, följdliv och följdgärning. Och just därför fick du ögon ”överallt”: för att kunna älska din Gud alltid och ”över allt” med den evangeliska förstabudskärlekens fyra saliga ”allt”, och för att kunna älska din nästa alltid och ”över allt”. Detta är evangeliets två bud som innefattar, inte bara Guds tio bud utan alla Guds otaliga bud, hela hans vilja i tid och evighet. Det förra innefattar den firsidiga **all**-kärleken till Gud: allthjärte-, allsjäls-, allkrafts- och alltförståndskärleken. Det senare innefattar den osjälviska kärleken till nästan, vilken kärlek flyter ur all-kärleken till Gud som bäcken ur källan. De är de ”tu-buden”, kärlekens **första** och **andra** bud (Matt 22:38–40).*

Det är denna första- och andrabudskärlek som ser med otaliga ögon. Ty han är försoningens första- och andrabudsande, pingstfödd i människans hjärta. Har du honom, så har du fullt av ögon överallt. Och alla är de evangeliskt öppna, vakna, klara och skarpa. Men har du inte honom, så har du bara två köttgluggar. — Genom min ande ska det ske, säger Herren Sebaot.

Människa, låt Guds kärleks silverblick se in i dig överallt, så ser du med kärlekens silverblick överallt.

Du himmelska blick, du öga så milt, du evighetens strålande sol — hur kan du vara så gränslöst god mot ett människokräk, som stungit dig i alla dina ögon?

VI

De evangeliska händerna

Tillika med ögon överallt hade keruberna även händer överallt. ”De hade människohänder under sina vingar på alla fyra sidorna”, alltså både framtill och baktill, och till höger och till vänster (Hes. 1:8).

Dessa händer är Guds händer. Hela skapelsen är full av dem. Gud har sin hand med i allt, i allt som *är, sker och inte sker*. Även synden har han hand om – sätter för henne en gräns och tvingar henne att tjäna

* Då vi i denna bok talar om ”det första och det andra budet”, så menar vi alltid ”de två buden”, som Herren kallar det första och det andra budet.

hans rikssak.

Men dessa händer sitter i keruberna, som först och främst är människan. Hon har Guds händer. Och hon har dem som allt annat: med uppgift och ansvar. Hon ska göra så som Gud gör. Då gör han genom henne. Och någon annan gärning, än den han själv gör, godkänner han aldrig. Han verkar både viljan och gärningen (Fil 2:13). Gärningen ska göras i Gud (Joh 3:21). Då är du salig i din gärning (Jak 1:25). Det känner du. Men gör du den utan Guds hand, då bränner hon dig. Det känner du också.

Då människan intar förstabudsställningen till Gud genom försoningens förstabudsande, då löses alla hennes händer. Då hon sviker den ställningen, då binds de.

Förstabudsmänniskan är lösgjord från allt skapat på alla fyra sidorna, och det för både forntid, nutid och framtid. Ty hon har intagit det evangeliska skapelseståndet inför honom, ”som var, som är och som kommer”. Inget förflutet tynger, inget närvarande binder, inget tillkommande oroar. Det finns nu för henne bara *en*: Gud **En**, och bara *ett*: namnet **Ett**. Därmed har hon fria händer överallt. Och det är evangeliets frihet. Den ligger *inom* det första budet – aldrig *utanför* det. Ty där ligger mergudaträlen.

Förstabudsmänniskan gör förnuftiga och förståndiga verk. Ty de är förstabudsverk under förstabudsvingen. Ingen gärning har evighetsvärde, som ej är bevingad förstabudsgärning, d.v.s. ej går ur all-kärleken till Gud och för in i all-kärleken till honom. Endast den evangeliska förstabudshanden gör goda verk.

De många händerna sitter *därinne*. Alla gärningar, både goda och onda, levande och döda, görs därinne: i hjärtat, i anden, i samvetet (Hebr 9:14). Redan hat är dråp (Matt 5:22; 1 Joh 3:15). Det bejakade begäret är hor (Matt 5:28). Varmt hjärta är goda gärningar, kallt eller ljumt hjärta är onda gärningar (Upp 3:15). Sådan du är i ditt hjärta, sådan är du inför Gud. Ty Gud ser till hjärtat.

Den evangeliska förstabudsmänniskan är stadd i ett oavbrutet grundgöra, ty hon gör sekundligen Gud till sin Gud och ingen mer. Det är trons förstabudsgärning, blixtgärningen inåt. Och ur detta grundgöra framgår ett sekundligt följdgöra, efter alla övriga bud, som värmen ur elden. Det är trons andrabudsgärning, blixtgärningen utåt. Den är sekundligen för handen, även då, när den inte kan göras med de lekamliga händerna.

Den evangeliska förstabudsgärningen och andrabudsgärningen är två oskiljaktiga sidor i samma sak. Saken är trons evighetsliv: **all**-kärleken till Gud och **hel**-kärleken till nästan. Här är vara och göra ett. Och härom mer i vårt 8:de kapitel.

Du klagar: ”Jag har så liten, ja ingen, uppgift på jorden. Jag är som gömd i en vrå, jag vet inte varför jag är till.” Aj, aj, aj! Du tror att du har bara de två synliga händerna.

Du ligger på sjukbädden, måhända i årtal. Och du kan ingenting göra, säger du. Aj, aj, aj! Du känner inte trons sekundliga dubbelgärning. *Var är ditt hjärta? Var är din själ? Var är din kraft? Var*

är ditt förstånd? *Vart* ilar de, då du vaknar? *Var* vilar de under dagen? Har du hand om dem? Tag din Gud med kärlek av *allt* (märk: allt) hjärta, av *all* (märk: all) själ, av *all* (märk: all) kraft, av *allt* (märk: allt) förstånd och tag din nästa i kärlek som till dig själv. Och gör detta sekundligen — säg sedan, att du har ingenting att göra!

Förstabudsmänniskan fick händer överallt för att kunna ha en hand med i allt. Ingen känsla handlös! Inget begär handlöst! Ingen tanke handlös! Inget ord handlöst! Ingen gärning handlös! Lydiga och lättböjda som säv i vind! Du ska *hålla* dem, och *hålla* dem i Gud. Det är handevangeliets handmänniska.

Nu sitter du där och murrar och mumlar: ”Så kan jag inte leva”. Men skäms du då inte ett grand? Vad frågar evangelium efter – vad du kan eller inte kan? Det är evangelium – som kan. Ty det är Guds kraft till en *hel* frälsning. Och du mäter den Allsmäktiges kraft med din kraft! När du känner att du inte kan, så tror du också att Gud inte kan. Så gjorde även lärjungarna en gång. Just om denna förstabudsfrälsning sa de: ”Herre, vem kan då bli frälst?” Och vad svarade han? Jo så: ”För människor är det omöjligt, men inte för Gud, ty för Gud är allt möjligt” (Mark 10:26–27). Alltså tyst, hädare! Och stick inte fram med ditt ”kan” och ”kan inte” inför Guds allsmäktiga ”kan”, som om han inte skulle kunna det du inte kan. Ty därmed visar du, att du ännu står kvar i dig själv och är en ”evangelisk” farisé.

Detta sekundliga första- och andrabudsliv är en Guds skapelse, det underbara verket av Herren Sebaots ande. Detta liv är pingstbarnets natur, men kärlekens frivilliga natur. Den ska flitigt och ihärdigt övas in. Ty hur sa Paulus? Jo: ”Arbeta med fruktan och bävan på er frälsning”. Och till vilka sa han det? Jo, till de frälsta (märk: frälsta) filipperna (Fil 2:12). *De* skulle arbeta på sin frälsning. Alltså: är du frälst, så ska du arbeta på din sekundliga frälsning. I början går det klen. Du glömmet dig ofta. Det blir hack och stump. Naturligtvis! Har du sett ett barn kunna gå och stå och bära en 100-kilosäck samma dag det blev till? I detta sekundliga inre-liv faller du ofta. Undra på det! Vilket barn trillar inte omkull! Men grip tag på nytt. Försoningsanden överskyler och renar sekundligen. Och så småningom får du skärpta sinnen *genom övning* (Hebr 5:14), övade händer i det övade första- och andrabudsverket. Och så flyter ditt liv i Lammets första- och andrabudsande, som en djup och stadig ström av livets vatten från Guds och Lammets tron. Och så blir detta, i början så knaggliga ”sekundliv”, de många händernas himmelska hantverk på jorden.

VII

Det evangeliska hjulet

Keruberna hade var sitt hjul, säger Hesekiel (Hes 10:9). Och det var så skapat att ett hjul var insatt i ett annat, så att det kunde gå åt alla fyra hållen utan att vända sig (Hes 1:16, 17).

Hjulet liknade alltså ett klot eller en ”rundel”. Och på denna form läggs *stor* vikt. Hesekiel hörde nämligen en röst, som kallade hjulen ”rundlar”. Den ifrågavarande versen kan också översättas så: ”*Och till*

hjulen ropades: 'Rulla!', så att jag hörde det med mina öron" (10:13).*

Men till vad tjänar hjulen, då ju keruberna hade fötter och ben? Jo, hjulet vill åskådliggöra den hemliga kraft, som driver hela kerubverket och håller skapelsens omätliga maskineri i en oavbruten rörelse mot hennes mål. Och denna kraft är Herren Sebaots ande. Ty märk, att Hesekiel säger upprepade gånger: "Kerubernas ande var i hjulen". Kerubhjulet är alltså en bild av andens rundrörelse i skapelsen som kerub-ande.

Hjulet är Guds ande. "Av honom, genom honom och till honom är allting" (Rom 11:36). Det är rundeln. Allt utgår från Gud och genomlöper sin utvecklingsbana och återvänder till honom. Han är alltings grund och alltings mål.

Också är "rundeln" den härskande formen i skapelsen. Alla solar och världar är runda, och deras banor är runda. I allt står kerubhjulet, och överallt ropas: "Rulla!" I stort sett: inget stillastående, inget tillbakagående. Allt står under utvecklingens omutliga: "Rulla!". Allt måste fram till sitt mål.

Anden utgår från Gud och ingår i människan. Men han ställer på henne en uppgift och ett ansvar. Hon ska vidmakthålla hans rundgång, d.v.s. återge honom åt Gud. Men Gud mottar honom inte utom i gestalten av en sann människoande. Återfår han honom inte som sådan, då tas han ifrån henne. Ty Gud ger dig honom just som sann människoande, som försoningens första- och andrabudsande i Lammet. Och han återkräver den av dig just som *din* första- och andrabudsande i Lammet.

Sekundligen utgår anden från Gud, sekundligen ska den återges åt honom genom de fyra evangeliska "allten". Då ger Gud förökad ande, slutligen ända intill andens fullhet. Det är det evangeliska hjulet. — Människa, bryt inte *all-kärlekens* rundgång, ty då stannar ditt *livs-hjul* – och då tvingas det fram som ditt *döds-hjul*. Ty "rulla" måste du: i välsignelsens ande eller i förbannelsens ande.

Ty märk: hjulen var fullsatta av ögon. Och de är Guds ögon. Han kör skapelsens vagn med vis och förnuftig blick. Men dessa ögon satt i kerubhjulen. Och de är först och främst människohjulen, ty skapelsen är i första hand människan. Dessa hjulögon säger oss alltså, att Guds ande aldrig driver oss blint och mekaniskt. Utan vi måste ha en vis och förnuftig, frivillig och ansvarig blick på hjulrörelsen. Vi ska se oss för hur vi kör. Människans vilja ska vara med som ansvarig första- och andrabudsvilja. Det är att omsätta försoningsanden i den evangeliska *grunduppgiften*: den firsidiga förstabudskärleken, och i den evangeliska *följduppgiften*: den tusensidiga andrabudskärleken. — Denna evangeliska frihet och detta evangeliska ansvar får än ytterligare betoning i synen. Hesekiel säger upprepade gånger: "Dit anden ville gå, dit gick hjulen. När keruberna gick, gick också hjulen bredvid dem. När de stod, stod också hjulen. När de lyfte sig över jorden, lyfte sig också hjulen med dem, för kerubernas ande var i hjulen" (Hes 1:19–21). Det var alltså kerubernas ande, som mottog anden från övertronen och omsatte den i kerubande på undertronen, och som på eget ansvar bestämde hjulens gång. Hjulen lydde kerubanden.

* Så Myrberg.

Så länge du vill det Gud vill, så länge går ditt andehjul, och så länge går det, ”varthelst du vill”. Men så snart du kör utom helighetens och rättfärdighetens periferi, då stannar hjulet.

Ty dina fötter och ditt hjul är så skapade, att de endast kan gå rätt fram, nämligen dit ett av dina ansikten vill. Förstabudsmänniskans vägar är *räta* vägar, ty de är *rätta* vägar på rättfärdighetens plan.

Och hjulen liknade krysolit, en guldglänsande ädelsten. Alltså själva Guds hjärtefärg, kärlekens himmelska guldhjärta. Ett sådant har han gett åt förstabudsmänniskan. Och det sitter inne i Guds hjärta, alldeles som tronen i hans tron. Och i det strömmar det himmelska blodet, som bor i Guds och Lammets krysolitröde ande. — Detta är hjul-människan och hjul-evangeliet, försoningens pingstfödde hjul-ande, det underbara verket av Herren Sebaots ande.

Och hjulens hjulringar var ”höga och skrämmande”. De krossar till sist allt, som står dig fientligt emot, bara du låter den Helige och Allsmäktige åka i din kerubvagn. Ty han kör omkull och i kras hela den själviska och sataniska världsvagnen, hur stor och stolt den än månde vara. Under de fruktansvärda hjulen mals hela världshögmodet till stoft.

Hur tryggt och sällt att få åka i den Allsmäktiges evangeliska förstabudsvagn på kristallens jord, under kristallens himmel! Kan någonting liknas vid det?

Härmed har vi sagt några ord om kerubernas utrustning. I den ligger den sanna livs- och världsåskådningen från det högsta till det lägsta. Här har vi tillvarons nycklar. — Men de ger sig åt människan endast som livets nycklar i Lammet. Ty Lammet står i tronens mitt och i kerubernas eller skapelsens mitt. Och han har de sju Guds- och människoögon, som överskådar allt och genomskådar allt. Och bara i den mån vi levt oss in i denna Lammets sju-ögon-ande kan vi se keruben. Ty skapelsen kan aldrig ses utifrån. Då ter den sig bara som ett oändligt virrvarr och en olöslig gåta, eller som en ytlig fägnad för ytliga själar. Endast från en enda punkt kan och ska hon ses: från Lammets tronmitt, med Lammets ögon. — Då framvisar hon överallt den Allsmäktiges, Heliges och Eviges majestät. Och då ställer sig även hennes hjärtslitande oordningar som ”naturliga ordningar”. Ty då hon saknar kerubutrustningen, då måste hon sakna ordning och frid. Är hon inte kristallens lugna hav, i vilket den Helige kan skåda sin bild, så måste hon vara kristallhavet blandat med eld (Upp 15:2), som fräser och vräker, slår upp och slår ut ibland i fasansfulla flammor, vilka sätter hela världen i bävan. Så blir de största olyckor och de gräsligaste gärningar ”helt naturliga ting”. När skapelsens konung (människan) lämnar förstabudstronen, då gör allting uppror. När ansiktena inte vända sig rätt, då vänder allting baksidan till. När ögonen inte ser, rusar allting blindvis i väg. Då händerna släpper, går allting handlost. — Överkonungen styr världen genom underkonungen. Där den senare lämnar styret, där måste hon bli ostyrd. Och hon ska till sist bli så ostyrd, att hela mänskligheten, i stort sett, ska på sina knän be Gud om att få återinträda i styret.

Ja, nyckeln till skapelsens majestätiska helgedom är tronlivet i Lammet och ingenting annat. Och därför har vi inte kunnat något

djupare intränga i saken, bara här och där snuddat vid den. Ty där vattnet gick Hesekiel till fotknölna, där går det oss över huvudet. Vi får tills vidare bara stå på stranden och motta några droppstänk från det oändliga havet.

Kerubernas utrustning genomgår hela skapelsen i olika arter och grader, som vi antytt. Och vi har talat om den huvudsakligen från människans synpunkt. Och därvid har vi sett att människan, som ingrenad eller nyskapad i Tron-Lammet, framträder som tronmänniska, tempelmänniska, sexvingemänniska, ansiktsmänniska, ögonmänniska, handmänniska och hjulmänniska. Med ett ord: som kärlekens första- och andrabudsmänniska. Detta är evangeliemänniskan i full rustning. Ty evangelium är det ljuvliga budskapet att jag av nåd återfår min förlorade kerubställning, att jag av nåd får bli och vara en gudsmänniska i Lammet. Därför är evangelium: tronevangelium, tempelevangelium, vingeangelium, ansiktsevangelium, ögonevangelium, handevangelium och hjulevangelium. Detta är det hela och fulla evangeliet, det *fulltoniga* evangeliet.

Och själva urhemligheten och urkraften i både Lammet, lamm-människan och skapelsen är Herren Sebaots ande. Från den anden utgår allt, även Lammet. I den anden står allt, även Lammet. I den anden läggs allt under Lammets tron, och i den anden läggs till sist både Lammet och allt under den Allsmäktiges, Heliges och Eviges tron (1 Kor 15:22–28).

SJÄTTE DELEN

Det kerubiska ansvaret

Detta ansvar har vi ofta antytt i det föregående. Men en så viktig sak kräver ett särskilt ord.

Det kerubiska ansvaret är tregradigt, allt efter graden av sanning som är given åt människan. Ty sanningen kan vara naturlig samvetssanning eller lag- och profetiesanning eller evangeliessanning. Så får vi hedningens, judens och den kristnes ansvar. Vi betrakta vart och ett för sig.

1

Hedningens ansvar

Detta ställer Hesekiel inför oss med det förfärliga exemplet av konungen i Tyrus. Om detta läser vi så:

Herrens ord kom till mig: "Människobarn, stäm upp en sorgesång över kungen i Tyrus och säg till honom: Så säger Herren Gud: Du var en mönsterbild av fullkomlighet, full av visdom och fullkomlig i skönhet. Du var i Eden, Guds lustgård, höljad i alla slags ädelstenar: karneol, topas och kalcedon, krysolit, onyx och jaspis, safir, granat och smaragd. Med guld var dina tamburiner och flöjter utsmyckade, framställda den dag du skapades. Du var en smord, beskyddande kerub, och jag hade satt dig på Guds heliga berg. Där gick du omkring bland gnistrande stenar. Du var fullkomlig på alla dina vägar från den dag*

* Kan också översättas: "bland stenar av eld". Så Myrberg. Ty dessa ädelstenar är Guds

då du skapades till dess att orättfärdighet blev funnen hos dig.

Genom din stora handel fylldes du med våld, och du syndade. Därför drev jag dig bort från Guds berg och förgjorde dig, du beskyddande kerub mitt bland de gnistrande stenarna. Eftersom ditt hjärta var högmodigt på grund av din skönhet, och du fördärvade din visdom på grund av din prakt, kastade jag ner dig till jorden och utlämnade dig åt kungar till att beskådas. Genom dina många missgärningar och din oärliga handel vanhelgade du dina helgedomar. Därför lät jag eld gå ut från dig, och den förtärde dig. Jag gjorde dig till aska på marken inför alla som såg dig. Alla som kände dig bland folken häpnade över dig. Du fick ett fasansfullt slut och du ska inte mer finnas till." (Hes 28:11–19)

Denne konung hette Ithobal. ** Och han var hedning. Och han kallas, som vi ser, en kerub. Ty varje människa är en sådan, så långt hon motsvarar Guds vilja.

Och hans kerubiska utrustning beskrivs i starka och härliga bilder. Vem igenkänner inte här sin barndoms Eden? Vi bodde alla en gång på det saliga paradiset, då himmelriket hörde oss till. Och där gnistrade ädelstenar överallt som daggens pärlor. Vi minns, hur rent och rikt livet var i vår levnads morgon. Det verkligen strålade både från ovan och nedan. — Väl den, som förblir på det heliga gudaberget från den dag han skapades. Han undgår många, långa och bittra kval.

Ty oaktat arvsyndens har dock människan av naturen en kerubbegåvning, för vilken Gud kräver räkenskap. Och den räkenskapen går långt djupare än vad de flesta tror. En falsk nådelära har sövt ansvarskänslan.

Vad var det som störtade Ithobal? ”Orättfärdighet”, står där. Alltså budsläppning, där budhållning hade varit honom, hedningen, möjlig. Han steg utom tronplanet. Och därmed försköts han från det heliga berget.

Han fyllde sitt inre med orätt, heter det. Ty allt vad en människa gör, det nedlägger hon i sitt inre. Där har hon det. Detta betänker hon inte. Hon tror att syndgärningen ligger bara i det yttre. Nej, du har sått den, o människa, i ditt hjärta. Där har du den i behåll som ett stycke ande-, själs- och kroppsfordärv, som ett stycke synd- och döds-människa. Och denna människa växer sekundligen, även hon. Ty hon gör, även hon, sin sekundliga grundgärning i firsidig allkärlek till merguden, det skapade. Och sin sekundliga följdgärning emot alla andra bud, även om hon håller dem alla i det yttre, som fariséerna. Det är självskhetens första- och andrabudsogärning. — Så stor vikt ligger där på det inre. Men det ser man inte. Ty man sitter i dödens säck.

Ithobal högmodades över sin kerubiska skönhet och förspille sin vishet för pråls skull. Därmed släppte han förstabudsståndet, som han, hedningen, kunnat bibehålla. Han tog det skapade i stället för skaparen. Så förlorade han visheten, förnuftet. Människoansiktet försvann, lejonet, tjuren och örnen lämnade sina poster och förvildades. Så blev

kärleks eld, som gnistrar i allt och överallt. Ser du dem?

** Se H. M. Melin, under v. 2.

Ithobal vilddjuret, som är motsatsen till keruben. Jordan blev allt för honom så som för djuret. Och så slogs han till den jord, som han gjort till sin himmel.

Han ohelgade det som han, hedningen, kunnat helga. Och därför måste Gud helga sig på honom. Jämför Herrens strafford till Sidon (Hes 28:22): ”Jag ska förhårliga mig i dig, när jag dömer dig och *bevisar mig helig i dig.*”

Han samlade ”eld” i sig, d.v.s. Guds vrede. Ty han samlade synd i sig. Och vreden följer synden, som den *andra* sidan följer den första i samma blad. Så oskiljaktiga är de. Att människorna bär Guds vrede inom sig i mån av deras synd, det besinnar de inte. Men varje synd ger ett stycke död, som är vreden, straffet, i själva dess kärna. Döds människan är en vredes människa, en straff människa.

Och så kom den stund då måttet var fullt. Och nu lät Gud elden utgå från honom, står det. Och så stod den fallne keruben och hela hans mergudaliv i brand. Det var Gud, som i gemensam väsenseld brann i honom och förbrände allt brännbart. Och så lades han i aska på den jord, som han famnat som sin Gud.

Denna fruktansvärda dom gick i verkställighet över honom genom konung Nebukadnessar. Denne förstörde Tyrus efter en trettonårig belägring med onämnbare färd. Så tog den så rikt utrustade Ithobal en ände med förskräckelse. Och alla bland folken, som kände honom, stod häpnade. Och konungarna såg på honom sin lust.

Så får redan hedningen stå till ansvar inför Gud. Det kerubiska ansvaret går långt djupare än vad människorna tror. Det ska de bli varse, då de till brädden fyllt sitt inre med orätt och eld.

Vid sidan av Ithobal ställer vi skökan Rahab. Hon var också hedning. Men hon trodde att ”Herren var Gud uppe i himmelen och nere på jorden” (Jos 2:11). Därmed stod hon förstabudskvinna under kristallfästet. Och sin tro visade hon med en yttre gärning. Hon räddade spejarna från döden, och det med fara för eget liv. Därmed räddade hon sin kerub-ställning. Och hon blev rättfärdiggjord av Gud, så hedningekvinna hon var (Jak 2:25). Och denna rättfärdiggörelse utgöt över henne en flod av inre och yttre välsignelse (Jos 6:25). Hon blev också stammoder till Kristus (Matt 1:5).

Så straffar och så lönar Gud redan hedningen. Den Ithobaliska förbannelsen eller den Rahabiska välsignelsen går över var och en, allt efter som han handhar det kerubiska pundet.

Denna omutliga grundlag nedskriver Paulus i dessa ord: **Nöd och ångest över varje människas själ som gör det onda, juden först men också greken** (d.v.s. hedningen), **men härlighet, ära och frid åt var och en som gör det goda, juden först men också greken, för Gud är inte partisk.** (Rom 2:9–11).

2

Judens ansvar

Juden först men också hedningen, sa Paulus. Ty hedningen har bara samvetssanningen men juden har även ”lag och profeter”. Här stiger ansvaret i förhållande till gåvan.

Konung David är ett fruktansvärt exempel på judiskt kerubansvar. Han var också härligt utrustad. Men i hans liv står en svart fläck. Och den heter: Uria och Batsaba.

Natan bestraffar honom. Och han ångrar sin synd. Och han får förlåtelse. Men straffet efterskänktes inte.

Förlåtelsen räddade honom från förkastelse, men inte från den förbannelse som ”varje överträdelse och olydnad drar med sig som rättvist straff”. (Hebr 2:2).

Därför, då Natan tillsagt honom förlåtelse, förkunnar han å Herrens vägnar det oeftergivliga straffet. Och det sker med dessa förfärande ord: Du har dräpt Uria och tagit Batsaba — så ska då inte heller svärdet vika från ditt hus till evig tid. Och jag ska låta olyckor komma över dig från ditt eget hus (2 Sam 12:9–11).

Och hur fruktansvärt detta straff gick i fullbordan, det visar Davids historia i de hemiska femte- och sjättebudssynderna bland hans egna barn och i Absaloms uppror mot fadern.

Det Davidiska straffet drabbar alltså de troende, allt efter deras utrustning och syndens beskaffenhet. Förlåtelsen frälser inte från det. Det kommer i sinom tid. Och många går, ofta i årtal, under detta straff. Men de lägger inte märke till dess orsak, som är den ännu härskande synden.

3

Den kristnes ansvar

Kristen är endast den, som undergått skapelsen n:r 2. Han är pingstmänniska. Och han står på höjden av utrustning och därmed också på höjden av ansvar. Det har Herren sagt oss i dessa ord: ”*Den tjänare som vet sin herres vilja men inget förbereder och inte handlar efter hans vilja, han ska få många rapp.*” (Luk 12:47).

Och Paulus inskärper samma sak: ”*Den som gör orätt ska få igen den orätt han har gjort, utan partiskhet.*”. Detta säger han till de troende, de heliga i Kolosse (Kol 3:25; 1:2).

Här har vi alltså det evangeliska ansvaret, som är det högsta ansvar på jorden. Det inbegriper både det Ithobaliska och det Davidiska och mycket mer därtill.

”*Bedra inte er själva, Gud lurar man inte: det människan sår ska hon också skörda.*” (Gal 6:7).

Men här bedrar människorna sig själva. De tror att Lammets blod ska rädda dem från allt straff. Nej, blodet räddar från straffskörd endast då och i den mån det får rädda från syndsådd. Det står inte att Lammet borttar världens död eller straff, utan världens *synd* och *därmed* världens död.

Nåden går till botten med saken. Hon nedlåter sig aldrig till att ösa i bäcken. Hon tilltäpper källan, och därmed sinar bäcken.

Hon trampar aldrig ormen på stjärten. Ty den växer snart till. Hon krossar ormens huvud.

Hon lånar sig aldrig till att avplocka de bittra frukterna på syndens träd. Hon rycker upp det med rot och planterar det goda trädet.

Men bäcknåd och suräpplesnåd — en nåd som bara befriar från strafföljden — en sådan har människorna gjort sig. Och den är skökonåden.

Men så länge du har syndens källa inom dig, så länge får du dricka hennes vatten.

Och så länge du har ormens huvud – ditt onda sinne, ditt onda hjärta – okrossat, så länge ska du lida hans gift.

Och så långt som du är ett ont träd, så långt ska du äta dess bittra frukt.

Så långt du sår synd, så långt ska du skörda vrede.

Det är därför som Paulus förmanar de frälsta filipperna: ”arbeta med fruktan och bävan på er frälsning” (Fil 2:12). Men detta och dylika ord har man strukit ut.

Människa, giv akt på dig själv och på andra. Och du ska få se, hur noggrant var och en får skörda det han sått. Och vad du inte ser av denna skörd i tiden, det ska du få se efter döden.

Gud tillåter inte att den dyrbara kerubtrustningen – till ande, själ och kropp – ostraffat lekes med eller slarvas bort. Det ska människorna bli varse, då skördetiden kommer. Men den föregås av såningstiden. Och den kan bli lång. Ty ”Herrens kvarnar mal långsamt”. Och så glömmer man den oundvikliga skörden. Och när den kommer, så tillskriver man den alla möjliga orsaker – utom sin synd.

Här går en allvarlig Nemesis genom världen, en djup och helig hämnd, såväl i mänsklighetens och folkens som i den enskildes liv.

Människa, skyl sekundligen ditt ansikte med den kerubiska fruktans vingar. Ty kerubansvaret går mycket djupare, högra och vidare, än vad de flesta människor tror. Vi återkommer till denna sak i vårt 6:e kapitel.

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund
Språkligt moderniserad – PRELIMINÄR VERSION

Bibelcitaten är hämtade från Folkbibeln 2015, något enstaka från Folkbibeln 98 och 1917 års översättning. I några få citat har dock, för att bättre anknyta till det som Wetterlund betonar, enstaka ord ersatts med motsvarande ord i professor O.F. Myrbergs bibelöversättning från 1890. Det var Myrbergs bibelöversättning som Wetterlund använde.

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot synpunkter på den språkliga moderniseringen. Se vår hemsida www.npwetterlund.se

Uppdaterad 2018-05-10